

ES PEDRIS LLARG

Núm. 4
abril
juny
1988

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL

BEGUR / ESCLANYÀ

Informe del Servei de Recaptació

(pl. 6)

Salutació

*Un any més arriba la Festa Major,
la de Sant Pere el nostre patró.
La comissió us proposa celebrar-ho
amb alegria i il·lusió
i, si pot ser, amb un poc d'imaginació.
Presentem algunes novetats
que ens pareix han d'agradar:*

*«D'en Capri és d'esperar
que ens faci riure a rebotar.
Els òscars del 87 ens arriben
per art de l'Ernest.
El concurs de Paletes pot ser
l'inici d'algun nou carrer.
De pallassos també n'hi hauran
cal recuperar el somriure que no n'hi ha
[per tant.*

*Amb els Mustangs reviuem
aquells 60 que tant enyorem.
Els qui vulguin fer de pastissers
ho tenen bé.*

*Un concurs-exposició
aquesta és l'ocasió.
No us penseu que ens oblidem
de la cucanya dels nens.
L'Albert tot ho té a punt
per muntar l'envelat quan vulguem»*

*Ah! estigueu aquests dies molts atents
que en qualsevol moment pot aparèixer
Cugat d'un parell de rosses acompanyat.*

*Que passem unes bones festes i les
disfrutem tan a taula i al llit
com al ball i al pedris.*

*Aquesta Comissió, si Déu vol, encara
aguantarà i farà els possibles per les
festes majors millorar.*

Au begurencs, a la festa!
LA COMISSIÓ MUNICIPAL DE FESTES

Noves contracta- cions a l'Ajuntament

(pl. 6)

Què és Rialles de Begur

(pl. 13)

L'ascens del primer equip de futbol

(pl. 13)

S'ha creat el Servei de Grua

(pl. 7)

Programa de Festes de Sant Pere i de tot l'estiu

(pls. 8 i 9)

EDITORIAL

Raconades II

Sota l'alzina del Mas d'en Llord

Les alzines foren, en un altre temps ja molt llunyà, l'espècie vegetal per excel·lència, arreu de les nostres comarques. Però, poc a poc, amb el transcurs dels anys, els grans alzinars van anar minvant, bé per causa dels incendis, bé les tals a voltes sense control, o bé per aprofitar la terra per a conreus i posterior implantació d'altres espècies forànies, com per exemple els pins.

Malgrat tot, encara ens és possible d'admirar algun petit alzinar, que resta com a testimoni d'aquell gloriós passat de les alzines. Generalment, són raconades de ben poca dimensió, de mal accés i de vegetació densa, quasi bé selvàtica, amb una gran varietat d'espècies de mata baixa i un terra encatífat d'un bon gruix de fullaraca, que amorozeix el pas i la caminada i, dona vida a un bon nombre d'insectes que alhora manté la rica fauna ornitològica

que hi sol haver en aquestes conrades.

I en són també un motiu d'admiració alguns exemplars aïllats que per les seves dimensions es poden qualificar d'exceptionals. Així, ben a prop nostre, concretament al Mas d'en Llord, n'hi trobem una que amb més de tres metres i mig de circumferència, és sens dubte, el ser vivent més vell del nostre municipi.

La soca principal reposa sobre un petit montícul de rocs i terra, d'on sobresurten algunes arrels descobertes. Les branques, tot al voltant, lluiten amb la vegetació circumdant, formant en conjunt una panxa neta de qualsevol altra boscúria.

Mirant amunt, veiem com troncs i fulles conformen un entortolligat manyoc del que no se'n veu el final i alguns raigs de sol que i alguns raigs de sol que l'atraves-

sen es desfan i es refan amb el continuat anar i venir d'un vent lleuger.

Aquesta alzina, degué ser fa relativament pocs anys el centre d'un petit prat vora el mas i sens dubte que la gran ombra que projectà era aprofitada pel bestiar quan la xafagó del migdia a l'estiu esdevé força feixuga.

I, sens dubte també, el regal d'aquesta ombra, fou aprofitat, per fer-hi havent dinat alguna bona migdiada, on la tranquil·litat i l'absència de les fresses fan que un cop assegut et deixis vèncer fàcilment per una mena d'inèrcia mandrosa.

I, estant així recolzat sobre aquests segles de bona fusta, les reflexions esdevenen fluïdes i inabables. Però, amb tot això el sol ja s'amaga, l'ombra s'estira i els colors tan vius fins ara, van perdent intensitat. Aviat començarà a fosquejar. Ens anem d'anar.

Metge de reforç

enguany, com durant el darrer estiu. Begur gaudirà en l'àrea d'atenció sanitària, del Servei de Metge de Reforç.

Aquest servei queda cobert per la Dra. M.ª Luisa Dorado García. Aquest servei s'ha creat per poder cobrir les necessitats d'assistència mèdica que produeix l'increment de població.

El Servei de Reforç d'Estiu té l'horari de consulta de **3 a 4'30 de la tarda** a l'Ambulatori Municipal i s'ha establert per a atendre els «desplaçats» de la Seguretat Social. Per les consultes a domicili cal avisar de 9 a 10 del matí a l'adreça: Plaça Forgas (Casa Sr. Avelino García) baixos o a la Policia Municipal, Tel. 62 24 00.

No és permès portar gossos a les platges

Es fa saber, que igual com en les darreres temporades estiuenques i per raons òbvies de sanitat queda totalment prohibit portar gossos a les platges.

Amb aquest objectiu s'han col·locat de nou rètols a les platges que adverteixen d'aquesta prohibició. Es demana la col·laboració de tothom a l'hora de respectar aquesta norma.

Sanitat i Medi Ambient

BAN

FAIG SABER: D'acord amb la Llei i Reglament d'Incendis Forestals (Ref. BB.OO. de l'E., de 7 de desembre de 1968 i de 13 de febrer de 1973) i el Decret núm. 63 de 28 de març de 1988, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Diari Oficial de la Generalitat, 4 d'abril id.) es recorda:

1.^r Que està totalment prohibit, durant el període comprès entre el **15 d'abril i el 15 d'octubre**, ambdós dies inclusius, encendre foc a tots els terrenys forestals d'aquest terme municipal, siguin o no poblats d'espècies arbòries i la franja de 400 metres que els envolta.

2.ⁿ Que queda prohibit també en les zones i durant el període esmentat:

a) Encendre foc (queda exclosa de la prohibició la utilització de fogons de gas).

b) Llençar objectes encesos.

c) Abocar escombraries i restes industrials de qualsevol mena que puguin ser causa de l'inici d'un foc.

d) Llençar coets, globus o altres artefactes que continguin foc.

3.^r Que les urbanitzacions situades en zones forestals hauran de mantenir nets de vegetació els

vials, les zones d'accés, les cunetes i totes les parcel·les perimetrals.

4.^t Que les entitats propietàries o concessionàries de carreteres i altres vies públiques hauran de mantenir netes de vegetació les respectives zones de servitud.

Les restes de brancatge procedents dels aprofitaments forestals no es podran deixar dins una zona de 20 metres d'amplada a cada vora dels camins forestals.

Qui sigui sorprès contravenint aquestes prohibicions o qualsevol altra de les establertes al vigent Reglament d'Incendis Forestals (D. núm. 3769/72 de 23 de desembre), i d'acord amb el Decret núm. 81 de 20 de març de 1986 (D.O.G., 7 d'abril id.) serà objecte de denúncia als Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

L'ALCALDE

La Casa de la Vila

Carta oberta al Sr. Batlle

Il·lustre Senyor,

Si ens ho permet utilitzarem aquest espai que cada quatre mesos tan generosament ens cedeix a la nostra publicació, per transmetre-li unes quantes inquietuds, preguntes i reflexions que molts ciutadans i nosaltres mateixos tenim i ens fem.

Estem a les portes d'un estiu i ben segur que com cada any tindrem visitants i turistes que venen aquí per fer vacances. Fer vacances no vol dir no fer res, això fa temps que ha passat de moda. Ara vol dir canviar d'activitat, llegir, visitar llocs interessants, fer esport, fer cultura, divertir-se, ballar, fer tertúlies, conèixer altra gent, altres cultures i pensaments, ... etc. És evident que no es pot estar un mes sense fer res. Aleshores Begur té la sort de ser un poble turístic per excel·lència, però també és clar ens caldran altres tipus de serveis, que com a tal estem obligats a donar.

El nostre poble, és evident que disposa actualment de força coses però, senyor Batlle, francament, tenim la impressió de què estem aturats, que a Begur se l'ha després d'aquell impuls innovador que feia que anés al capdavant dels municipis turístics. Ens sembla que estem perdent llocs en la lluita que hi ha per ser els primers. Senyor Batlle, ens estem quedant endarrerits.

Vostè es recorda de quan Begur va obrir una zona esportiva municipal amb «squash» (les úniques pistes municipals que hi havia a la costa), pistes de tennis, mini golf; de quan vàrem inaugurar un magnífic pavelló polisportiu, i del centre cultural «Mas

Pinc - Carmen Amaya», per cert, si no vol obrir el «Mas Pinc» perquè almenys no ens treuen les herbes del camí, ¿no serà per manca de personal? I encara hi ha quelcom que ens preocupa més, ens sembla que hem perdut la vocació turística. Fa un any que parlàvem de fer una piscina municipal, de fer un port esportiu, de fer un possible camp de golf..., hi havia unes inquietuds per millorar dia a dia la nostra imatge i la nostra oferta. AVUI RES DE RES...

Però això tampoc és el més preocupant, a la fi es podria pensar «Mira, aquells feien unes coses i aquests unes altres i cadascú té el seu sistema». Però no senyor Batlle, vostè encara no ens ha dit què vol fer i en tot cas només sabem el què ha desfet:

ALGUNS EXEMPLES:

El canvi de lloc del mercat setmanal, anant contra la voluntat popular demostrada en el número 1 d'«Estrella Llarga» pàg. 7 on es publicava una enquesta en la qual el 74 % de la gent no volia el trasllat, i anant també en contra de la filosofia del seu equip de govern que declarava «és fonamental respectar l'opinió de tots els sectors que hi estan més directament relacionats i l'opinió pública en general». Incomprensiblement el canvien. La insòlita inauguració (?) del mercat municipal. El trasllat de la parada d'autobús. Senyor Batlle, resulta que pel 70 % de la població la parada s'ha allunyat i se'ls hi ha fet incòmoda d'anar-hi i gens cèntrica. Ha pensat que per arribar-hi, tant per un lloc com per un altre, tot són pujades?

El desencertat enfoc del Casino, malgrat que de mica en mica volen tornar a deixar-lo com estava (quan fou mort el combregaren).

En el número 1 d'aquesta publicació en la salutació, el seu equip de

govern declarava que «Begur, un poble on el seu paisatge milionari en història i edat, fos respectat pels milionaris de vida efímera i així continués essent apreciat per totes les generacions que necessàriament ens hauran de succeir...» Després de llegir aquest reconeixement de la bellesa indiscutible de Begur, no entenem com al poc temps permet reobrir una pedrera a sota del Mas Pinc - Carmen Amaya (tancada per l'anterior equip de govern), i l'extracció de sorra dins el terme municipal, produint-se un fort deteriorament d'una part meravellosa de Begur i un desastre ecològic irreparable per als que ens hauran de succeir.

És evident doncs, que no estem d'acord amb aquestes i altres actuacions, però el que realment ens intranquil·litza, senyor Batlle, és que aquella inquietud que hi havia abans, de progrés, millora i futur, avui manca. Aquí a Begur diem: «qui no en fa no n'erra».

Ja sabem que encara està molt atrafegat amb el pagament dels vots electorals. Sabrà mai el poble els diners que costa cada vot d'aquests! Ai, les promeses que cares es paguen!

En fi, deixem-ho córrer, només voldríem que tan aviat com li sigui possible ens doni amb actuacions menys anodines, un motiu per estar més optimistes i veure que el nostre poble evoluciona, i llavors potser discutirem si hauria de ser més cap a l'esquerra, la dreta o ai mig, però de moment el que ens preocupa és la seva posició estàtica.

Res més, només voldríem aprofitar aquest espai de què disposem per desitjar a tots un molt bon estiu.

Ben cordialment,

EL GRUP MUNICIPAL DE CIU

3.er Stage Internacional de Dansa Moderna i Jazz

ANNA MALERAS

S'inicia en la dansa clàssica i espanyola l'any 1953 i acabats els seus estudis en la secció de dansa de l'Institut del Teatre de Barcelona, l'any 1957 entra a formar part del cos de ball del Liceu de Barcelona i de la Companyia «Emma Maleras» de dansa espanyola.

Realitza estudis en el centre de dansa «Rossella Hightower» de Cannes i de dansa jazz amb Walter Nicks, Vanoie Aikens, Mat Mattox etc., i dansa moderna amb Miguel López, Mery Hinksson, Deborah Zall, Anne Mittelholzer etc.,...

Inaugura el seu propi Estudi l'any 1967 i el 1971 forma el «Grup Estudi Anna Maleras» del qual n'és Directora i

Coreògrafa; és en aquest punt quan, se n'adona de la importància de posar en contacte aquests grans professors de renom internacional amb l'alumnat espanyol, i per aquest motiu, l'any 1976 comença a organitzar els Stages Internacionals de Dansa, que durant nou anys consecutius varen tenir lloc a Palma de Mallorca, durant el mes d'agost, i a partir de 1981 també a Sitges, durant la Setmana Santa. L'any 1986 elegeix Begur, en el cor de la Costa Brava, per organitzar l'Stage d'agost, convertint aquesta vila per uns dies, i durant tres anys consecutius, en el centre de les més modernes tendències de la Dansa Moderna i Jazz.

Estudi Anna Maleras

Seu

POLIESPORTIU de Begur

Preu

40 classes (4 diàries)	24.000 ptes.
30 classes (3 diàries)	22.000 ptes.
20 classes (2 diàries)	19.000 ptes.

Allotjament i desplaçaments

Se l'ha de procurar l'alumne pels seus mitjans.

Forma de pagament

La reserva no es considerarà efectiva, fins que no s'hagi efectuat el pagament del curs, per mitjà de diners en efectiu o bé amb un taló conformat a nom de ANNA MALERAS.
De cada pagament se'n farà el rebut corresponent.
(No gir postal)

Cancel·lacions

En cancel·lar les inscripcions efectuades es faran els següents descomptes: fins el dia 1 de juliol, el 25%; i fins el 28 de juliol, el 90%.

Informació

Fins el dia 28 de juliol en:
ESTUDI ANNA MALERAS
C/ Teodora Lamadrid, nº 4. 08022 Barcelona.
Tel. (93) 418 05 41
A partir del dia 2 d'agost a:
POLIESPORTIU BEGUR (Costa Brava)
Horari de secretaria, de 10 hs. a 13 i de 17 a 20

Professorat

JUAN ANTONIO (Mèxic)
Modern

Ballarí i col·laborador de la Companyia "Louis Falco" fins a la seva dissolució a l'any 1983 i actualment director artístic de ConfiDance (Toronto).

RUI HORTA (Portugal)
Jazz - Modern

Director, coreògraf i ballarí de la "Compañia de Danza de Lisboa".

CARL PARIS (U.S.A.)
Jazz - Modern

Ballarí de les Companyies de Eleo Pomare, Martha Graham, Alvin Ailey i actualment professor del "Ballet Nacional Clásico".

ASSESSOR TÈCNIC
Delfin Colomé

DIRECCIÓ I SUPERVISIÓ GENERAL
Anna Maleras

3.er Stage
Internacional
de Dansa
Moderna
i Jazz
Begur 3/13 agost 1988

Cinema al carrer

Enguany, igual com els dos darrers estius, es realitzaran sessions de cinema a l'aire lliure.

Aquestes sessions tenen lloc els dijous a dos quarts d'onze de la nit al pati de les escoles velles, i just abans de tancar el butlletí hem pogut obtenir la programació que és la següent:

Dijous, 7 de juliol: Juegos de guerra
Dijous 14 de juliol: Super detective en Hollywood
Dijous 21 de juliol: Pequeño gran hombre
Dijous 28 de juliol: Tiburón
Dimecres 3 d'agost: Viaje al centro de la tierra
Dijous 11 d'agost: Golfus de Roma
Dijous 18 d'agost: Tras el corazón verde
Dijous 25 d'agost: «Projecció incògnita»
Dijous 1 de setembre: Cocoon

Concurs projecció incògnita

El 25 d'agost es projectarà una pel·lícula de la qual se'n desconeix el nom, però no per casualitat, sinó perquè és l'objecte d'un concurs que consisteix en el següent:

Durant la sessió del 18 d'agost juntament amb l'entrada es lliuraran les bases del concurs i una butlleta de participació.

En les bases hi haurà les «pistes» per poder endevinar el nom de la pel·lícula de la «PROJECCIÓ INCÒGNITA» i en finalitzar la projecció del 18 d'agost es donarà a conèixer el guanyador o guanyadors.

Hi haurà 3 premis: Llibres referents a cinema, entrades gratuïtes, etc. ...

Des d'aquí convidem a participar-hi.

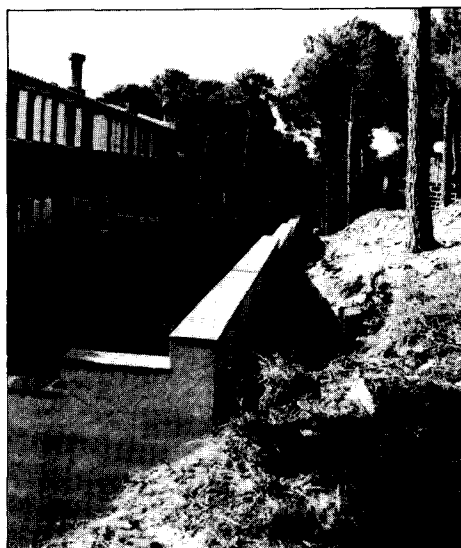
Brigada d'obres municipal

Sovint els begurencs es demanen si realment és necessari tenir una brigada d'obres municipal tan nombrosa. Doncs bé, cal dir que sí, i per dues raons importants: perquè de no tenir-la caldria contractar empreses privades que portessin a terme les obres que l'Ajuntament ha de realitzar i perquè el fet de disposar d'una sèrie d'operaris permet tenir cura d'aquelles petites coses, no tan importants com per a contractar una empresa perquè les realitzi però sí prou importants per a embellir el poble, solucionar problemes que són de competència municipal i que afecten als vilatants del nostre municipi i per a mantenir totes les instal·lacions del municipi, siguin del tipus que siguin, en les condicions necessàries perquè compleixin la funció per a la qual han estat creades.

Resum d'alguns treballs realitzats

Sa Fontansa - Ses Orenetes:

A fi i efecte d'evitar els problemes d'entrada d'aigua dins les vivendes, i per una altra banda evitar que la sorra es desplaçés degut al pendent i a les pluges i ensorrés per un costat els patis i per altre costat descalcés els fonaments, s'ha construït dos murs de contenció de terres, que alhora han servit per a engrandir en un 125 % les terrasses existents.

Sa Riera

S'ha reconstruït un mur que tanca la plaça que hi ha davant la vivenda dels Srs. Pella (part esquerra de la plaça mirant cap a mar) que havia quedat malmès amb els temporals de pluja de l'any 1986.

S'està canviant la xarxa de l'enllumenat públic, atès que era deficient, adaptant-lo a les normes de seguretat en matèria elèctrica actuals. A l'aparcament s'hi han fet unes illetes, concretament a la sortida d'aquest aparcament per tal de regular i controlar la sortida dels vehicles.

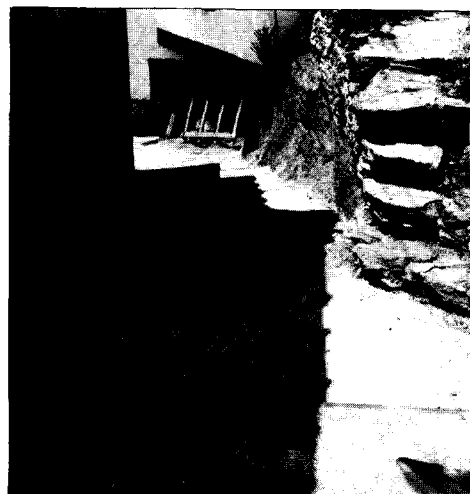
Governació

Sa Tuna:

S'ha acabat de cobrir la riera, entubant-la per sota del camí en la zona d'entrada als garatjos de l'Avda. Garbí, i s'han construït uns murs i un forjat a la resta de la riera que baixa per un costat d'aquesta avinguda per tal d'aprofitar espais per a aparcaments.

A la Plaça Major de Sa Tuna s'han reconstruït uns murs que foren malmesos pels temporals de pluges del 1986. Tot al voltant dels arbres s'hi han fet uns terraplens per a protegir-los i s'ha pavimentat tota la zona d'aparcament.

S'ha pavimentat amb llosa o pedra de Begur per així respectar les línies del conjunt, una part d'aquesta Plaça Major i la baixada del Catiús. Les escales del Carrer dels Pescadors han estat desmuntades i s'han tornat a fer, seguint el mateix criteri anterior pel que fa referència a material i forma.

Brigada d'obres d'Esclanyà

A proposta del Consell Municipal d'Esclanyà, l'Ajuntament de Begur ha contractat una brigada formada per dos manobres i dos paletes que es dedicaran exclusivament, durant sis mesos, a acabar obres que quedaren incompletes en executar-se el Pla d'Obres i Serveis d'Esclanyà i altres obres molt concretes en els diferents veïnats d'Esclanyà.

Obres a Esclanyà

Barri Sant Josep: S'està creant una zona verda i enjardinada just al fons del barri.

S'hi han construït uns murs de pedra a la riera per tal d'evitar esllavissaments i s'han arranjat uns talussos amb rocalla per embellir l'indret. En la zona enjardinada s'hi plantaran arbres i s'hi instal·laran uns bancs.

Al carrer que empalma aquest barri amb la carretera de Begur-Palafrugell s'hi està construïnt una voravia de 130 metres linials.

Barri Blanquers: s'ha protegit tot el marge del costat de la carretera, davant les vivendes, amb una mena de mur de pedra aplacada per evitar l'erosió provocada per la pluja i s'ha previst de col·locar-hi en tota la seva longitud una banda de protecció per als vehicles.

Governació

Servei Municipal de Recaptació

Horari
de 8 a 14 h. del matí
de dilluns a divendres

AJUNTAMENT DE BEGUR

Informe del Servei de Recaptació

En el seu moment es va fer pública la creació del Servei Municipal de Recaptació, ubicat dins les dependències del mateix Ajuntament. Evidentment la no existència anterior d'aquest servei no significa que l'Ajuntament no recaptés els mateixos arbitris o impostos municipals i que els contribuents no tinguessin la mateixa obligació actual de fer efectives les taxes corresponents: escombraries, impost de circulació de vehicles, cementiris, clavegueres..., sinó que el sistema de recaptació era poc efectiu i resultava molt car, econòmicament parlant a l'Ajuntament, a part d'incòmode per al contribuent.

Efectivament, ans de ser creat el Servei de Recaptació, aquesta tasca la portava a terme un Recaptador contractat per l'Ajuntament. Els honoraris d'aquesta persona no eren fixos, sinó que consistien en un 5 % del total recaptat al cap de l'any.

Això ja representava un inconvenient, però un altre de més greu era que els contribuents estaven subjectes a uns terminis de pagament molt curts i estrictes, normalment no durava més d'una setmana, amb la qual cosa molts vilatants es veien obligats a desplaçar-se del municipi per poder pagar, amb recàrrecs per demora o havien de perdre hores laborals per poder contribuir.

L'actual Servei Municipal de Recaptació ofereix en contra: un gran estalvi econòmic per a l'Ajuntament, una major efectivitat en la recaptació i uns períodes de cobrament en voluntària molt amplis que permeten que cada persona tributi en el moment més adient per a ella.

Tot seguit es presenta un resum

numèric que demostra l'encert d'haver creat aquest nou Servei:
RECAPTACIÓ EFECTIVA DEL NOU SERVEI: De juliol a desembre de 1987:
Plus Vàlua ..... 20.712.523 Ptes.

Circulació, cementiri, escombraries, clavegueres ..... 15.223.857 Ptes.
Contribuciones Especiales Agua Blava 4.093.562 Ptes.
Padrons anteriors .. 17.380.066 Ptes.

De gener a juliol, mentre no existia el Servei ..... 8.000.000 Ptes.

Per altra banda, suposant que el Recaptador contractat per l'Ajuntament haguera cobrat el total cobrat pel Servei Municipal de Recaptació, caldria haver abonat a aquesta persona un total de 1.834.570 Ptes., que és el 5 % del total.

Convocatòria de 6 places a l'Ajuntament

El Consistori de l'Ajuntament de Begur, en Sessió Plenària Extraordinària del dia 25 de febrer de 1988, va acordar la creació de sis places de treball a l'Ajuntament i les seves bases de participació. Aquestes places són:

- 1 Bibliotecària.
- 1 Tècnic Esportiu.
- 1 Auxiliar d'Administració General.
- 1 Conserge per al Casino Cultural.
- 1 Conserge per al Pavelló Municipal d'Esports.
- 1 Plaça de Netejadora.

Posteriorment, en Sessió de la Comissió de Govern, fou aprovada la llista d'aspirants admesos i exclosos, per tal de presentar-se després a les proves establertes en les bases.

Aquesta llista és:

ASPIRANTS ADMESOS:

Bibliotecària:
Anna Maestre i Pascual
Rosa Vilà i Vinyals
Susana Hernández Caballero

Tècnic Esportiu:
Dolors Brugué i Jordà

Auxiliar d'Administració General:
Carme Aguilera i Huertas
Carme Díaz i Huertas
Anna Maestre i Pascual

Conserge del Casino Cultural:
Antònia López i Romero
Francisca Pérez i Copete

Conserge del Pavelló Polisportiu:
Ernest Sais de Pedro

Netejadora:
M.ª Francisca Martí i Sánchez

ASPIRANTS EXCLOSOS:

Bibliotecària:
Anna M.ª Ruiz i López, per haver presentat la instància fora de termini.

Netejadora:
Teresa Sardó i Durán, per haver presentat la instància fora de termini.

Un cop realitzades totes les proves corresponents a cadascuna de les places, aquestes quedaren adjudicades per major puntuació de la forma següent:

Bibliotecària: Rosa VILÀ i VINYALS.
Auxiliar d'Administració General: Carmen AGUILERA i HUERTAS.
Netejadora: Francisca MARTÍ i SÁNCHEZ.
Conserge Casino: Antònia LÓPEZ i ROMERO.
Conserge Pavelló: Ernest SAIS DE PEDRO.

Tècnic Esportiu: aquesta plaça ha quedat vacant atès que l'única aspirant va presentar la renúncia el dia abans de la realització de les proves.

Totes aquestes contractacions s'han realitzat amb caràcter laboral pel termini d'un any prorrogable fins a tres, d'acord amb el Reial Decret 1989/84 i amb unes retribucions establertes per la Corporació i en tot cas les mínimes assenyalades en el Conveni corresponent.

Anunci

Període de cobrament de taxes i arbitris municipals

La Comissió de Govern en sessió celebrada el 7 de juny de 1988, va aprovar el Padró d'Exaccions i Arbitris Municipals següents:

- Taxa per servei de clavegueram sanejament.
- Taxa sobre servei de cementiri i serveis funeraris.
- Taxa sobre servei de recollida domiciliària i eliminació d'escombraries.

ES COMUNICA, que aquestes taxes i arbitris estaran en període de cobrament en voluntària des de juliol a finals de setembre.

HORARI: de 8 a 14 del matí.
LLOC: Oficina de Recaptació,
AJUNTAMENT DE BEGUR.

Governació

Retolació horitzontal de calçades i aparcaments

L'Ajuntament de Begur, contractà una empresa especialitzada en retolació pintada a terra, que durant el mes de juny repassà la ja existent i deteriorada i en feu de nova als carrers i aparcaments de tot el terme municipal a fi i efecte de crear noves places d'aparcament i senyalitzar degudament els carrils, stops, cediu el pas...

Begur:

—Aparcaments, s'està realitzant senyalització horitzontal per tal de crear nous aparcaments i així millorar la distribució actual. La retolació s'ha realitzat en els següents llocs:

—Platja del Racó, tornar a retolar la senyalització existent.

—Platja de Sa Riera, nova senyalització i creació de més places d'aparcament.

—Platja de Sa Tuna, tornar a retolar la senyalització existent.

—Fornells, nova retolació i creació de més places per aparcament.

—Platja d'Aiguablava, tornar a retolar i creació de nous aparcaments tant per a vehicles com per a BUS.

—«Sot d'en Ferrer», tornar a marcar el que hi havia i creació de més places.

—Pàrquing davant «Casa Gran», nova senyalització per aprofitar el màxim l'espai existent.

S'ha de tenir en compte que tots els passos zebra, cediu el pas, divisions de carrers i prohibit estacionar, s'han tornat a retolar així com tot el que era necessari, com per exemple la Plaça Comas i Ros, que quedarà retolada per a càrrega i descàrrega. També passa a ésser zona de càrrega i descàrrega amb temps limitat, zona blava, les places de taxi. Tot això a fi de deixar actualitzada la retolació horitzontal.

Esclanyà:

—Retolació de la carretera que va des de la parada de BUS, entrada Esclanyà, fins el camí de terra que porta a la carretera de Regencós a Palafrugell, tot aquest tram de carretera asfaltada s'ha retolat amb una línia divisòria al mig i amb stop, cediu el pas.

—Refugi bus, s'han senyalitzat els stops horitzontalment.

—Urb. Blanquers, retolació horitzontal dividint la calçada des de l'entrada de la carretera de Begur fins el camí de terra que porta al cementiri. També s'ha retolat un stop en la sortida d'aquesta carretera fent cruïlla amb la carretera de Begur; retolació de senyalització horitzontal de limitació de velocitat a l'asfalt.

—Can Codina - Mas Domingo, retolació de senyalització horitzontal de limitació de velocitat i una línia longitudinal divisòria fins arribar al camí de terra que condueix al Residencial Begur.

—Urb. Sant Josep, retolació d'un stop a la sortida a la carretera de Begur a Palafrugell.

Cap Policia Municipal

NOTA INFORMATIVA

L'Ajuntament de Begur a contractat una línia telefònica d'ús exclusiu per a la Policia Municipal. El número que li correspon és el 62 21 00, que de moment cobreix només el servei diurn i el nocturn continua essent el 62 21 21.

Servei de grua

Vistos el problemes circulatoris que provoca el fet que els usuaris de vehicles no respectin els senyals de prohibit aparcar, tant dins del nucli urbà com en zones perifèriques on sovint el fet d'haver-hi cotxes o altres vehicles ha provocat incidents i accidents de circulació, la Comissió de Govern en sessió celebrada el dia 17 de maig, va acordar la creació d'un Servei de Grua durant els mesos d'estiu per tal de solucionar els problemes ans esmentats. El funcionament d'aquest servei serà el que tot seguit es detalla:

El servei de grua serà permanent els tres mesos d'estiu. L'horari serà el següent:

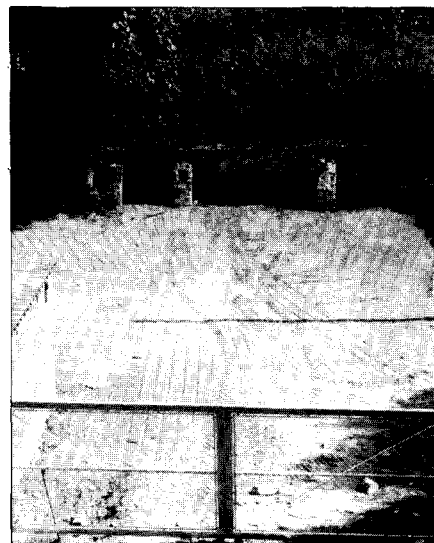
—Feiners: De 8'00 a 24'00 h.

—Cap de setmana: De 8'00 a 2'00

L'import pel desplaçament de la grua a les platges serà de 5.000 pessetes i dins del nucli urbà de 4.000 pessetes.

Els vehicles que siguin retirats pel servei de grua es dipositaran en el dipòsit municipal, que està situat en l'indret anomenat «Font de Baix».

A qui se li hagi retirat el seu vehicle, haurà d'adreçar-se a la Policia Municipal de Begur, o a qualsevol agent de Policia que trobi pel carrer.

Dipòsit municipal de vehicles

Adreça: Zona esportiva de la Font de Baix
(Tennis i squash)

Accès:

Carretera de Circumval·lació.

Programa d'actes de la Festa Major de Sant Pere 1988

DIA	ACTE	LLOC	HORA
DIJOURS, 23 de juny	Revetlla de Sant Joan RIALLES: L'arc en el cel	Portal d'en Paloma Plaça Forgas	2/4 de 12 nit 10 nit
DIVENDRES, 24 de juny	CINEMA: EL ÚLTIMO EMPERADOR	Casino Cultural	10 nit
DISSABTE, 25 de juny	Concurs de Paletes SARDANES	Pàrquing (davant Casa Gran) Plaça de la Vila	8 matí 10 nit
DIUMENGE, 26 de juny	Tir al plat - «SOCIETAT DE CAÇADORS MAS ROSTEI» TEATRE: JOAN CAPRI RIALLES: «Roselan Musical» «BALLAVEN I BALLE»	Mas d'en Pinc Casino Cultural Escoles velles	8 matí 2/4 d'11 nit 7 tarda
DILLUNS, 27 de juny	CINEMA: EL ÚLTIMO EMPERADOR	Casino Cultural	10 nit
DIMARTS, 28 de juny	Quina (amb extraordinaris premis) Ball ORQUESTRA D'EN CUGAT «CARAVANA SHOW»	Plaça de la Vila Polispostiu	2/4 de 10 nit 2/4 de 12 nit
DIMECRES, 29 de juny	OFICI SOLEMNE: COBLA CIUTAT DE GIRONA SARDANES: COBLA BAIX EMPORDÀ PALLASSOS: PALADINS CLOWNS SARDANES: COBLA BAIX EMPORDÀ BALL: ELS MUSTANGS - ELS VÀMPIRS	Església Plaça de la Vila Plaça de la Vila Plaça de la Vila Polisportiu	11 matí 12 matí 5 tarda 7 tarda- 10 nit 12 nit
DISSABTE, 2 de juliol	JOCS DE CUCANYA SARDANES: COBLA BAIX EMPORDÀ	Plaça de la Vila Plaça de la Vila	4 tarda 10 nit
DIUMENGE, 3 de juliol	CONCURS EXPOSICIÓ DE PASTISSOS	Plaça del Mercat	12 migdia

NOTES:

1. - Les parades i atraccions dels firaires estaran instal·lades al sot d'en Ferrer.
2. - Reserva de taules pels balls a l'oficina d'Informació i Turisme, Avda. 11 de Setembre. Tel. 62 34 79. • 1 taula, 6 cadires i 6 entrades pels 2 balls: 6.000 Ptes. • 1 taula, 6 cadires i 6 entrades per un ball: 3.600 Ptes. • Preu entrada: 600 Ptes. • Fins a 12 anys acompanyats: entrada gratuïta.
3. - La taquilla del Casino Cultural obrirà mitja hora abans de cada sessió. • Preu entrada cinema: 250 Ptes. • Preu entrada actuació Capri: 500 Ptes. • (Venda anticipada d'entrades a l'oficina d'Informació i Turisme).
4. - Pel concurs de paletes, jocs de cucanya, tirada al plat i Concurs de Pastissos veure programes a part.
5. - Jubilats amb carnet municipal tindran l'entrada gratuïta, als balls de la festa i a la sessió de cinema del dissabte 25 de juny, a les 6 de la tarda.

ES PEDRIS LLARG

Núm.
especial

Contes premiats

III CONCURS DE CONTES

PREMI

Sant Jordi 1988

BEGUR

1.^a
premi
categoria
A

La vedella a qui li agradaven els gelats

Quan era petita tenia una amiga, la millor, que era una vaca que donava llet molt fresca. Aquella amiga era la millor que havia tingut, però la desgràcia va arribar. Aquell dia vaig notar que la meva amiga estava grassoneta, jo cantava i ballava d'alegria, però, al cap d'uns dies la meva amiga vaca morí en donar llum a una vedella.

Llavors, cada dia jo estava molt trista però al cap d'un temps, en criar aquella vedella, vaig començar a comprendre que el somriure, l'alegria i la llet fresca, també la tindria aquella vedella. Decidí posar-li un nom —li posaré Blaqui— vaig pensar, perquè aquell nom era el mateix que el de la seva mare; la vedella s'hi assemblava tant, amb la carn blanca com la llet, i unes taques negres que em portaven el record de la meva amiga.

Passava el temps i la vedella era cada vegada més simpàtica i juganera, sempre la tractava com si fos un membre de la família, ella m'estimava com si fos la seva mare.

Un dia vaig decidir de portar-la al poble, i així ho vaig fer. Jo només havia d'anar cap al camí perquè la Blaqui ja venia darrera meu, i emprenguérem el camí cap al poble. En arribar al poble, com que feia un dia molt «maco» i calorós, decidí comprar-me un gelat, vaig anar al lloc dels gelats i me'n vaig comprar un, molt gros de nata, però, a l'hora de marxar, la Blaqui va quedar parada, amb la llengua fora movent-la d'un costat a l'altre i amb la mirada fixa en el meu gelat. Així, vaig comprendre que la Blaqui volia un gelat i n'hi vaig comprar un de ben gros de nata com el meu.

A l'endemà al matí, en portar-la a passejar, vaig veure que havia desaparegut, vaig anar corrents al poble i la

vaig veure al lloc dels gelats, movent la cua i fent cosetes al gelater perquè li donés un gelat; el gelater en veure la simpatia de la Blaqui li donà un parell de gelats perquè es pogués atipar. Li vaig demanar perdó al gelater i me'n vaig anar a la granja amb la vedella Blaqui.

Van anar passant els dies tranquil·lament, ja creia que la Blaqui s'havia oblidat dels gelats. Com sempre jo la portava al prat de les afores del poble i mentre jo anava a la granja a donar el menjar a les gallines. Pensava que tot anava bé, fins un dia, que vaig rebre una carta, la vaig obrir interessadament i vaig veure que era una factura del gelater —i «vet aquí» la sorpresa! Jo creia que la Blaqui estava pasturant i estava al poble menjant-se un gelat—. De seguida vaig anar a l'estable, vaig agafar la Blaqui per una orella, li vaig passar la factura pels morros, tot dient-li que allò no es feia i que com a càstig quan la portés al camp la deixaria lligada fins que donés llet i pogués pagar la factura dels gelats.

Va anar passant el temps fins que un dia la Blaqui va començar a donar llet, era una llet tan i tan bona, que quan la portava per vendre al poble, tenia tant d'èxit que l'acabava molt aviat. De tornada a casa com que estava contenta de la Blaqui cada dia li portava un gran gelat.

Ha anat passant el temps i la Blaqui s'ha fet gran, però seguim essent molt bones amigues, i a la Blaqui li segueixen agradant els gelats.

FI

LAURA ESPINÀS OLVERA
9 anys

2.^a
premi
categoria
A

El cavallet de mar i el pop

Per allà al mig del mar hi havia nascut un cavallet de mar que era molt petit. Sempre jugava amb les llagostes a pilota. Un dia, mentre jugaven hi va anar un pop molt gran. Les llagostes se'n van anar «pitant». El cavallet de mar encara no sabia el que era, i es va quedar. El pop li va dir:

—Per què no te'n vas amb els altres?

—Jo vull ser amic teu.

Així es van conèixer molt bé. Jugaven a futbol i el pop parava tots els xuts. En canvi el cavallet de mar no. I... va ser l'hora de dinar. El cavallet de mar li va dir si volia anar a dinar a casa seva i ell va respondre:

—Sí, si els teus pares volen, sí.

—Anem-ho a preguntar. Els seus pares eren molt tossuts i no el varen deixar quedar.

Va passar un any, i el cavallet de mar es va fer gran, i se'n va anar amb el pop de viatge per tot el món. Van veure tants animals i tan estranys que van tenir por.

Una vegada un pescador, quasi pesca al nostre amic, el cavallet de mar, però, sort del pop!

Com que li va salvar la vida, van fer una festa i mai més es van separar el pop i el cavallet de mar.

Els seus pares feia 10 anys que no el veien. Estaven preocupats per ell. I quan van fer la volta per tot el món, van tornar a casa i els seus pares van deixar viure a casa seva el pop per sempre més.

I van ser feliços tota la seva vida.

OLGA VENTURA SALABERT

**1.^r
premi
categoria
B**

Fantasia i realitat

Havia arribat l'any 2.000 i el món inesperadament havia canviat totalment. Era un món ple de pau, tothom era feliç, no hi havia guerres, ni terrorisme, ni contaminacions, tothom treballava, s'estimava i vivia en gran harmonia. El món era un veritable paradís, els camps i els boscos eren respectats i per tant, plens de vegetació, de flors, de papallones. Laura tenia dos fills. Ja era tota una mareta i una hermosa mareta, sempre els contava contes en portar-los a dormir. Que si la Caputxeta Vermella, ... que si la Ventafocs, etc. ... També els explicava el seu món de quan era petita. Que si no es podia anar tranquil pels carrers perquè hi havia uns homes dolents que et feien molt de mal... Que als camps quasi no hi havia flors, ni animals als boscos per la gran conta-

minació... Que en els rius no hi havia peixos. Els nens obrien els ulls com dues taronges i estaven molt atents quan la marona els explicava tot això.

Els li deien sempre: Mare, mare, torna'ns a explicar aquell conte del què passava quan tu eres petita... és el que ens agrada més... La mare, una mica tristonera els deia: —no és un conte fillets meus, això va ser una trista realitat... Però ells no entenien que allò hagués pogut passar de debò en el món tan bonic i ple de pau que els havia tocat viure. —Mare! Torna'ns-ho a explicar!

MARIA ESPINÀS OLVERA

11 anys

**2.ⁿ
premi
categoria
B**

Gos

Què voleu que us digui d'aquesta vida, no té cap ni peus, començament ni final!

Ai, quina vida la meva! No és aquella que vas a la platja, prens el sol i et serveixen el menjar, te l'has de buscar, anar d'un lloc a l'altre buscant una ànima caritativa que et doni quelcom per tenir l'estómac calent. Rondar pels carrers buscant deixalles. No tinc amo i sóc lliure. Ara, per fi he trobat un paller on hi dormo força bé. Cada nit somnio que estic a la vora d'una llar amb un foc viu, amb una persona que m'acarona, que...

Ai, tot això són il·lusions! La meva vida és de les més tristes. Doncs mireu: vaig néixer (és clar, com tots) i la meva mare em va deixar; per sort uns nens em van recollir i em van cuidar.

Anava creixent. Però un dia quan encara era molt petit i estava a dalt del sofà preferit de l'amo, vaig veure un ratolí i... psssst, un pipí. En arribar la mestressa em va agafar pel coll i ja em trobava altre cop sol.

Ningú no em volia, passava fred i gana, només feia que vagarejar per trobar un bocí de pa. M'anava fent gran i escanyolit i cada dia pispava per aquí i per allà. La gent em pegava, m'abandonava,... fins i tot ho feien els gossos. El carnisser cada cop que em veia, l'escombra a la mà.

Un altre dia vaig trobar un amo molt bo, em cuidava i jo li donava seguretat. Al cap d'un temps va passar quelcom d'estrany: l'amo havia desaparegut i la mestressa que era molt dolenta, em tornà al carrer. Els meus sentiments eren molt adolorits quan vaig saber que l'amo era mort. Això és el que havia de trobar jo: la mort.

La vaig buscar, preguntar, però ningú sabia què era això. Però a la fi ho vaig saber: era com... això de desaparèixer del mapa.

Juny 1987.

Vaig anar a cal carnisser a robar carn, em pegà i pegà, i jo plorava, però m'aguantava. Mig mort de fred i de cops em vaig quedar mig estassat, però uns nens, que encara els estic agraït, m'acolliren.

Fins al dia d'avui que visc com un rei! Tinc tot el que no havia tingut en ma vida: FELICITAT.

Com ja veieu, totes les vides no són tan fàcils, s'han de buscar. Potser abans era el més dissortat, insultat, marginat, doncs ara sóc el més feliç. Això ens demostra que la vida no és només néixer, créixer, ser un rei i morir, sinó que t'has de buscar la vida, suar-la, patir-la i després pots ser rei, no abans.

MÀRIUS LLEDÓ

6è. Curs - Grup A

1.^a
premi
categoria
C

Vida

L'oficina era igual des de feia quinze anys, un aspecte desert, apagat, en aquelles parets sense rostres. Però, tant hi fa, s'havia d'acceptar de totes maneres, així que agafà la ploma d'escriure i continuà pendent de la feina.

Tot era ensopit, magre, una finestra de to pàl·lid reflectia un fosc carrer. Eren les vuit, hora punta, uns cinc minuts abans ja havien plegat altres operants fent disbauxa i aldarull.

Però ell esperava, fins que un vell rellotge, part del mobiliari, assolí el punt exacte per a poder marxar. Va recollir la feina, posà la cadira al seu lloc i poc abans de tancar el llum feu un sospir nostàlgic. Baixà les escales i

a la porta que donava al carrer li afegí un cademat. Es ficà les mans a les butxaques de la gabardina i amb un to tranquil inicià la seva passejada fins al llarg del carrer.

Arribà prop d'un quart després i pujà els graons sense fer atenció a la porteta que remugava com de costum. El seu allotjament era al segon pis. Entrà pausadament i anà cap al bar per a servir-se una copa. Prengué la beguda i s'estirà. Tancà els ulls i dins el seu cap ballaven tota mena de somnis desitjats. Aquella era la seva vida, ningú no la coneixia però ell era feliç.

DIANA LLADÓ I SALVADOR
7è. Curs d'E.G.B. - 13 anys

2.^a
premi
categoria
C

La cosineta

Hola amics! Sóc en Sergi, un noi de 12 anys que viu a Sant Piu de Baix. Sóc força simpàtic, i com que visc en un poble que té força nanos, tots són amics meus.

Tinc una família immensa, molt gran: besavis, avis, oncles, cosins... però no tinc germans.

De tota aquesta gentada qui m'agrada menys és la «Néta» o Ramona com volgueu dir-li. És la meva cosina de Sant Hilari. És una noia de camp, viu en una granja a les afores de Sant Hilari, i no sap ni què és un ordinador.

Té dotze anys, és rossa, grassa i també la nena més estúpida que he vist mai.

Viu amb els seus pares, Pere i Elena, que van decidir anar a viure a la granja perquè estimen molt els animals.

Bé, us estareu preguntant perquè parlo tant d'ella, doncs ara us ho explico:

Els seus pares volen anar a Lourdes, de vacances, i s'ho volen passar bé, i per tant no portaran a la «Néta».

I on anirà, mentres, la Ramona? Doncs a casa del cosinet Sergi, que és molt simpàtic. No saben dir una altra cosa!

Què hi farem! Hauré de suportar un mes a la pànfila de la cosina. Quina llauna!

QUAN LA «NÉTA» ESTÀ A PUNT D'ARRIBAR...

Ben mirat tampoc em molestaria que em portés algun present, no? Avui hem d'anar a l'estació de tren de Vinyals i allí recollirem la Ramona.

A L'ESTACIÓ

Ja era hora que arribés el tren! Portem mitja hora esperant.

Us recordeu de la il·lusió que em feia que la cosina em portés algun regal? Doncs bé, m'ha portat un formatge que ha fet ella i, fa una pudor! Oloro a excrement de vaca...

La mare ja ha ensenyat l'habitació a la Ramona, i tot seguit m'ha dit si anàvem o no a jugar al carrer.

Ara, si li presento els meus amics no voldran venir amb mi, què puc fer?

Ja ho tinc, els diré que és filla d'un milionari, i com que a ells els agrada la gent que en té, potser vindran amb nosaltres i no s'enfadaran perquè porti la «Néta».

No sé si sortirà bé, però ho intentaré!

AL DIA SEGÜENT...

Li he dit a la «Néta» que avui li presentaria els meus amics, i com que ja ha arribat l'hora d'anar a jugar, li he dit que es posi el vestit més bonic que tingui (a veure si així dissimula una mica).

Ja tinc tots els amics reunits i els he dit que la «Néta» és filla d'un milionari que té un pou de petroli.

He quedat completament en ridícul. En Tin que és un dels amics, m'ha dit que la meva mare ja els hi havia presentat la Ramona i els havia explicat tots els detalls dels seus pares.

Quan han sabut perquè els he enganyat s'han posat tots a riure.

Doncs ara que ja la coneixem anem a jugar a alguna cosa.

Sabeu que ha proposat per jugar la cosina? Doncs ha dit que juguem a la botifarra de pagès. Sembla que no

tingui lògica aquesta nena, a la seva edat i dir aquestes coses...

En Pindo, la Rosenda i en Tin sembla que no estan gaire contents amb la «Néta», però hem de tenir paciència, amics...

AL CAP DE DOS DIES...

Avui tenim organitzada una excursió, la Rosenda, en Tin, en Pindo i jo, i ja m'estic preparant el dinar i tot el que em cal per anar-hi.

M'he suposat que la cosina no s'enfadarà perquè no vingui (ja que a ella no li agrada caminar), i no li he dit res.

Tan de bó no se'n doni compte que he marxat, seria capaç de venir.

La mare m'ha preparat els entrepans i he anat a la cuina a recollir-los, i m'hi he trobat la Ramona, inflant-se de menjar i a punt per marxar amb mi.

Ramona —li he dit— No se t'haurà acudit de venir amb mi, oi? I ella diu: Sí, hi vull venir.

Però si a tu no t'agrada caminar —li vaig replicar— i ella em va respondre que no li agradava caminar, però que en Pindo li havia caigut molt bé, i no es volia perdre res.

Doncs au! ja em teniu cap a la plaça amb la «néta» al costat.

Quan vaig arribar a la plaça vaig trobar en Tin que em va dir: no havíem quedat que només hi aniríem nosaltres quatre?

I jo li responc: Sí noi, però no hi he pogut fer res. Quan ja erem tots cinc de camí cap al Puig llet, salta la cosina i diu: Ja podem parar a menjar, no?

Però si encara no hem fet ni cent metres! —diu en Pindo— Sí, però jo estic cansada i tinc fam, repeteix ella. Ja comencen els problemes, pensava jo.

Total, que li vam dir que hauria de seguir sense menjar fins a arribar al Puig.

Quan ja portàvem més de mig camí, va posar-se a ploure. Vam trobar una cova i sense pensar-ho dues vegades ens hi vam ficar dins.

Renoi, quina pluja! Sort que ens vam poder refugiar...

Com que ens avorriem esperant que parés de ploure, vam decidir de començar els entrepans.

Quan vam obrir les bosses va resultar que la cosina s'ho havia menjat tot, fins i tot el paquet de caramels que jo duia.

En aquells moments tots ens vam preguntar com havia pogut agafar les nostres bosses, i la resposta és que ens anàvem tornant la càrrega i quan la portava ella, la va alleugerir. No en va deixar ni el rastre. Quan el temps es va calmar, vam prendre el camí de tornada, la pluja ens havia «aixafat» la tarda.

Quan vam arribar a casa, (tots enfadats amb la Ramona) la mare ens va dir que havien trucat els oncles (els pares de la «Néta») i havien dit que havien tingut un accident però que no s'havien fet mal. Demà la cosina haurà de marxar cap a la granja.

Després d'alguns comentaris, la mare s'apropa a mi i em diu: quina sort que no s'hagin fet res a l'accident! I jo vaig pensar: quina sort que marxi la cosina, ja em tenia fart, i només era el principi...!

GUADALUPE FERNÁNDEZ MASCORT

7è. Curs - 12 anys

1.^r
premi
categoria
D

Una història particular

Abans de sortir a la llum i conèixer el món jo no era res. O ningú. Estava classificat com l'armari número 320/86 fet d'una mena de plàstic imitant la fusta del pi. Em tenien guardat en una mena de magatzem on hi erem tots; taules grans i petites, de fusta o de metall; cadires amples i estretes, altes i baixes, amb rodes o sense; llits individuals o dobles, còmodes o rígids; armaris de cuina, de bany, de menjador... Cap de nosaltres coneixia el món dels homes. I tots anhelàvem veure aquelles meravelles que algun moble destartat ens explicava quan, per uns dies, era company nostre, mentre esperava que el portessin a qualsevol escorxador i allà morir.

Jo no tenia un aspecte dolent. M'havien fet amb molta cura i només els experts podien percebre que jo no era res més que un compost artificial amb aires d'elegància. Altres companys meus també eren imitacions de totes les fustes apreciades per l'home però tan escasses que el seu preu és elevadíssim.

El meu primer contacte amb l'exterior arribà aviat i fou una mica decepcionant. Els decoradors de l'empresa decidiren que jo era prou adient per a formar part d'una exposició de mobles en una fira d'aquestes que es fan un cop l'any. Així que, juntament amb altres companys ens

traslladaren i ens instal·laren molt ben disposats en un d'aquells racons d'una gran nau. Semblàvem una família; la taula i les cadires en el bell mig de l'espai, un petit sofà amb el mateix dibuix d'una cortina molt bufona en un costat, una tauleta amb els prospectes a repartir en l'altre costat i jo en el fons, ocupant tota la paret. També hi havien col·locat altres objectes que, si bé no es venien, donaven més elegància al conjunt. Hi havia posat una catifa amb colors vius, una gerra de vi i diversos plats a sobre de la taula i dos o tres llibres sobre els prestatges de la «meva panxa».

Des d'aquella privilegiada posició vaig poder comprovar, per primer cop, l'egoisme i la desvergonya dels homes i dones que per allà passaren durant la setmana i, també, com no, dels venedors que ens feien companyia cada dia. Em vaig decepcionar una mica, però vaig fer ulls grossos i vaig pensar que potser això només passava en indrets com aquell. Vaig veure homes que passaven, donaven una ullada i sense cap interès es dirigien vers un altre indret, mirant tot el que es presentava davant dels seus ulls però sense veure res. Doncs que cridaven a tothora i que tot ho trobaven o massa car, o massa vell, o massa elegant al seu gust. Nens que es dedicaven a agafar quants més papers millor o que el

seu únic interès es reduïa a seure en tots els sofàs i cadires que trobaven al seu pas. Joves que caminaven sense girar el cap, amb la idea fixa d'anar a la secció de mobles moderns, on els venen quatre ferros i quatre fustes amb una disposició molt original, els diuen que allò s'anomena «armari del menjador» i els cobren vint cops més que ha costat inventar-se aquella fotilitat.

Realment, jo no m'havia imaginat que la vida pogués ser d'aquella manera. Havia somniat amb homes que apreciarien el meu disseny, el meu color i el meu posar elegant i no com aquells, que només s'interessaven pels preus, les possibles ofertes, la durada de la garantia i el tant per cent de cada element que ens formaven. Sembla com si els homes només s'entenguessin amb números. Això em xocà força, però vaig fer ulls grossos al que després fou la realitat quotidiana.

Encara que la meua experiència amb els homes fou una mica decepcionant no em vaig desanimar. I bé que ho vaig fer, perquè vaig necessitar molta paciència i esforç per a comprendre els meus primers «amos».

Un dels darrers dies de la fira s'aproparen al nostre stand una parella de mitjana edat i s'interessà per la taula i per mi. Segons vaig deduir eren una parella de separats que havien deixat «plantats» als seus respectius cònjuges i ara volien començar una nova vida junts. Havien llogat un piset al centre de la ciutat i l'estaven amoblant com podien. Entraslladaren en un petit camió i ens col·locaren en la mateixa habitació. Aquell pis no era gran cosa. Més aviat semblava un estudi. Només hi havia dues habitacions, el menjador on érem nosaltres i el dormitori, on havien instal·lat un llit comprat en el stand del costat. Així que podíem sentir la conversa que portaven aquelles dues persones fossin on fossin.

No tenien gaires visites. De tant en tant venia el fill adolescent de l'home, s'hi estava un parell d'hores i se n'anava així que arribava la dona. Sempre que aquesta veia al seu amant encetava la conversa de la mateixa manera i l'acabava també de la mateixa manera.

—Bon dia, amor meu. Com estàs avui?

—Molt bé, estimada.

—A mi em fa una mica de mal la panxa, però crec que ho podré suportar. Per què jo sóc molt forta, saps?

—Sí, ho sé, estimada.

—Com ha anat el treball? A mi m'ha anat molt bé. Ja saps que jo sempre faig bé les coses que em proposo.

Sí, ja ho he notat, estimada.

—Em penso que avui faré un sopar exquisit. Peix amb suc de tomàquet. Espero que t'agradi. Després veurem una mica la «tele» i ens anirem al llit. Et sembla bé, amor meu? Crec que és el millor.

—Sí, estimada.

No sé per què aquell home havia triat aquella dona. Em semblava massa manaire i poc polida. Perquè és ben cert el que deia. Feia molt bé el sopar, però no feia res més. No l'havia vist mai netejar, ni escombrar, ni treure'm la pols. Havia contractat una mossa que li feia aquestes feines, però que només es dedicava a fer el més superficial. Després seia a veure aquelles horroroses sèries que donaven a la tele cada matí. Era una dona molt curiosa. S'asseia amb el mocador preparat i plorava tota l'estona que durava l'episodi. Quan aquest acabava es deia a ella mateixa: «Oh! ha estat massa emotiu. Crec que avui no podré fer res més», i anava deixant la meitat de la feina per l'endemà. I el curiós del cas és que la dona de la casa no s'adonava mai de res.

Aquesta situació perdurà gairebé mig any. Jo, durant aquest temps, havia engreixat força mercès a la pols que s'anava acumulant i a tots els paperots que anaren deixant sobre meu i mai endreçaren. Sortosament no havia perdut el meu color ni el meu aire d'elegància perquè no hi havia gaire humitat en aquell piset. I és que aquella mossa, netejar no netejava, però airejar sí que airejava; deixava

les finestres obertes tot el temps que ella es movia per l'habitacle.

Un bon dia de primavera passà el que havia de passar. Aquell home es cansà dels aires de grandesa de la dona i es discutiren durant tota la tarda i mitja nit. L'endemà ell féu les maletes i se n'anà a una pensió del barri. Ella passà dos dies plorant i lamentant-se i després també féu les maletes i se n'anà. Nosaltres ens quedàrem sols i tranquils. Vam poder meditar tot el que vam voler i vam decidir que com aquella parella no n'hi havia cap. Quin parell de bojos!

Aquella situació de tranquil·litat no durà gaire. Quan va passar una setmana d'aquells esdeveniments vingué una dona grassa, baixeta, amb un accent molt peculiar que s'identificà com una cosina de l'home, i ens agafà a tots i ens portà a un altre pis. Pel que vam saber després, aquell pis havia estat comprat feia molt poc temps pel marit d'aquella dona i tots dos estaven molts contents, ja que era el somni de llurs vides; poder gaudir d'un pis com aquell tan maco en aquell determinat barri de la ciutat. Ens netejaren, ens pintaren amb vernís i ens col·locaren en el menjador del pis.

Aquell pis era realment maco. Tenia moltes habitacions i totes donaven al carrer. La cuina era molt àmplia i bufona i el menjador on estàvem nosaltres tenia una xemeneia molt original. Els nostres nous amos eren molt amables. Vivien sols però sovint tenien visites. Pel que vam deduir tenien cinc fills. Tres ja eren casats i ja els havien donat néts. Un altre feia la mili i el més petit estudiava intern en un col·legi força important. De tal manera que, encara que allà només dormissin ells, la casa sempre era plena de gent.

No ens podem queixar del tracte que vam rebre allà. Al contrari. Ens respectaven i ens «cuidaren» com si fóssim peces d'un museu. Jo tenia tots els meus prestatges plens de regals i detallets ben bonics. Hi havia nines de percellana, gerros amb flors naturals que es renovaven sovint, una tetera preciosa voltada de les seves tasses, diversos llibres i una enciclopèdia que semblava molt important. A la ja amiga meua de tota la vida, la taula, li havien posat un cobretaula blanc de ganxet que havia fet la Sra. Gracieta, la nostra mestressa, i que es destacava molt sobre el marró fosc de la taula.

Allà fou on per primera vegada ens adonàrem de que potser som importants, els mobles. No ens tenien com un simple racó per a guardar coses o treballar-hi a sobre, sinó que formàvem part de la decoració de la casa i d'aquella habitació en particular. Ens crèiem importants i lluíem amb orgull totes les nostres qualitats.

La nostra vida «senyorial» durà molt temps; gairebé deu anys. Durant aquest període els nostres amos envelliren notablement, mentre que els seus néts es feien més grans i més macos. Ja n'hi havia un que sabia què volia ser a la vida i en naixerien molts més. Aquell fill que feia la mili s'introduí en «l'aristocràcia» militar i ja era capità. L'altre, el que encara estudiava s'havia fet un important advocat. Semblava que la bona sort i la felicitat s'havien apoderat d'aquella família.

Tot d'una la vida canvià dràsticament. La Sra. Gracieta, la nostra mestressa, emmalaltí sobtadament i, després de dues setmanes d'angúnia, se n'anà pacíficament al cel. Quelcom al cor li havia fallat i, abans que la resta de la família es fes càrrec de la situació, morí. Fou un gran trasbals per a aquella família tan unida. Grans i petits ploraren la seva absència i tots maleïen aquell destí tan cruel. La taula i jo també ploràrem la seva absència ja que s'havia fet molt estimada per a nosaltres.

Arran d'aquests esdeveniments el nostre destí també canvià. L'amo no es veia en cor de viure sol en aquella casa que tants records li evocava i se n'anà a viure amb la seva filla. De tal manera que nosaltres tornàvem a quedar sols i la pols va començar a regnar per la casa. No va venir ningú durant gairebé un any. Ningú volia entrar i ni tan sols recordar aquell pis.

Quan aquell fill que era advocat es va veure en cor d'entrar i poder dominar els seus sentiments vingué un dia, donà una ullada i decidí que el millor que es podia fer era vendre l'immoble. Així que posà un anunci en un diari i en menys d'un mes la casa, i amb ella nosaltres, ja pertanyia a una altra persona.

D'aquesta manera entrà a la nostra vida el nostre tercer amo. Era un home de negocis molt ben situat, que tenia una dona gairebé vint anys més jove que ell i un fill petit, de potser dos anys, que era l'alegria de la casa. Per primer cop en la nostra existència ens separaren, a la taula i a mi. Aquell home va decidir que jo estaria millor en el despatx, així que em varen dur a una altra habitació i em col·locaren junt amb una altra taula petita que feia la feina d'escriptori. Des d'aquella habitació vaig comprendre com es mou el món dels negocis, gràcies a les llargues converses que aquell home sostenia amb companys o associats seus. Vaig adonar-me de que la vida era molt més dura i difícil que el que fins ara havia vist, i que calia molta ingenuïtat i intuïció per a anar sempre progressant sense fer res deshonest. Vaig veure les dificultats d'aquell home per a mantenir el compte corrent que feia creure a la dona que eren els més ben situats de tota la ciutat. I vaig pensar que fins aleshores havíem tingut molta sort d'haver passat de mans d'un amo a un altre sense haver patit cap dany ni menyspreu.

El que em va saber greu fou que la meva estimada taula ja no era amb mi. Ens havíem acostumat a llargues converses quan no hi havia ningú a la casa i ara aquest contacte s'havia acabat. Vaig saber per una cadira que la taula s'avorria com ella sola, ja que el matrimoni mai utilitzava el menjador. Els nostres amos menjaven sempre a la mateixa cuina i només quan tenien convidats utilitzaven el menjador.

Un altre cop el més imprevisible fou el que el destí ens deparà. Qui hauria de dir que precisament els nostres amos més ben situats fossin els que haurien de malvendre'ns. Doncs així fou. Inesperadament els negocis del Sr. Robert tingueren fortes pèrdues i totes les accions que tenia a la borsa baixaren en picat. Ell intentà subsistir com li va ser possible però al final va haver de vendre la casa a un preu escandalós i a nosaltres per separat per a cobrar una mica de tots. Així doncs jo vaig anar a parar a casa d'un vell home que es dedicava a llogar habitacions. La taula va anar a parar no sé a on i mai més vaig tornar-la a veure. Vaig pensar que em costaria molt adaptar-me a un nou ambient sense la seva companyia i així fou, ja que va ser allà on vaig començar a veure hipocresia, egoisme i vanitat. Em varen posar al menjador d'aquell hotelet de «mala mort» i vaig veure com els comensals o bé s'ho menjaven tot sense deixar ni tan sols els ossos, o bé despreciaven el menjar, o bé es dedicaven a emportar-se culleretes i cendrers. Vaig necessitar molt temps per a empassar-me aquella realitat quotidiana com ara el poc respecte que hom té amb les coses que no són pròpies. És ben segur que cadascuna d'aquelles persones no faria mai aquelles barbaritats a llurs llars. Vaig recordar el que havia vist durant la meva primera setmana de vida a la fira i vaig considerar que l'hotelet era una prolongació d'aquella.

La meva apariència començà a degenerar-se. Si fins aleshores havia estat ben «cuidat» i conservat, fou a partir d'aquell moment quan vaig començar a presentar taques d'humitat. No em sentia gens a gust i considerava que no servia ja per a fer bonic en una habitació, com quan encara vivia la Sra. Gracieta, sinó que fins i tot els mateixos amos no em tenien el menor respecte. I vaig creure que tot allò venia provocat per les xifres, l'única cosa en la qual es basen els homes per a valorar els objectes; com que havien pagat una misèria per mi, consideraven que jo no era digne de gaires atencions.

Tampoc tenia bones relacions amb la resta dels meus companys. Ells ja estaven acostumats a aquella vida i quan jo els insinuava que podríem reivindicar m'ignoraren d'una manera molt violenta. Només una de

les taules s'avenia amb mi, però era massa lluny per a conservar sense que els altres ens escoltessin.

Fou una vida molt dura la que vaig portar allà. Sense la comunicació i comprensió dels homes i els altres mobles, vaig acostumar-me a meditar i reflexionar silenciosament, sense que ningú sabés el que em deia. Vaig tornar-me silenciós, llunyà i vaig fer cas omís a tot el que m'envoltava. M'havia fet la proposta de perviure en aquella situació fins que el meu destí em deparés una altra sort. Així que em vaig acostumar a somniar i a imaginar-me situacions felices on jo vivia amb altres companys comprensius.

Tot això fou un gran error. Amb aquells somnis vaig crear una barrera entre el món real i l'imaginari que cada cop era més forta. No volia veure el món, que era la veritable realitat. Volia viure sempre en els meus somnis, cosa realment impossible. Volia desaparèixer. Volia morir. Crec que vaig tenir una mena de depressió d'aquestes que tenen els homes. I mai hauria sortit d'ella si no hagués estat perquè el destí em depara una altra sort.

Aquesta vegada no vaig entendre el per què del meu trasllat. Un bon dia els pocs personatges que allà treballaven començaren a empaquetar tots els objectes. Vingueren uns senyors amb un gran camió i, sense cap mirament ens van dur a una casa d'empenyorament. No sabia què era allò, i tampoc vaig fer esforços per a saber-ho. Tot m'era indiferent. Per l'única cosa que em vaig preocupar fou per demanar si potser tindria un altre amo. Quan em varen dir que seria molt possible, vaig començar a fer bona cara i interessar-me per tot el que m'envoltava, però sense fer-me grans il·lusions; ja tenia experiència i no volia tornar a caure en el mateix parany.

Passaren uns quants mesos i tots continuàvem allà, esperant que algú vingués. Només un dels últims dies es deixà caure un home, donà una ullada d'inspecció, es fixà en tres o quatre armaris i se n'anà amb les nostres característiques. Vaig saber que l'home ens catalogava per a una subhasta. Una setmana després vingué un altre cop aquell camió i ens agafà. Fou el començament del final.

No oblidaré mai aquell dia. Era un matí negre. El cel estava ennuvolat i una dèbil pluja queia sobre nosaltres. El camió anava poc a poc per un camí estret i difícil, al costat del mar. El vent udolava com un llop i el mar se sentia xocar contra el precipici. Semblava el final del món, o com a mínim, el nostre final, com així fou. De cop, un cop de vent feu trontollar el camió; no va poder tornar a equilibrar-se i va caure fins el mar. El cop fou bestial. El camió es partí en dos i els homes moriren. Nosaltres també ens deformàrem i vam quedar empresonats entre les roques i el camió. Poc a poc, les onades que allà arribaven van acabar de desfer el camió i jo vaig sentir-me lliure, encara que ara pertanyia a les onades. La marea m'endinsà uns quants metres i, suaument, m'enfonsà en els fons marí.

D'aquesta manera, petita i bufona sirena, he arribat fins aquí. Tot això que t'he explicat és la meva biografia. No em puc queixar. He tingut moments bons i moments dolents, estones felices i d'altres horroroses. Ara només espero morir en aquest bell món, on la llum deixa anar uns reflexes preciosos i els petits animalets volten al seu gust. Quan l'aigua acabi de destruir la meva imitació a la fusta del pí espero aconseguir l'eternitat, com deia la Sra. Gracieta, i viure en pau.

«Aquesta història fou narrada, tal com ell mateix ho diu, a una sirena. La sirena prengué nota del seu testimoni i posteriorment la repetí a un pescador. Finalment, la informació fou tramesa a les autoritats, de tal manera que ara tenim consciència del que pensen els nostres mobles i armaris convencionals. Només podem prometre que intentem fer una nova llei que defensi els seus drets».

2.ⁿ
premi
categoria
D

L'habitació nua

—Que dormis bé—, vaig dir orgullosa sortint de l'habitació de puntetes i sense fer soroll. Vaig asseure'm al sofà fallida de cansanci, em faltaven forces per aixecar-me i connectar l'aparell receptor de sons que tantes vegades porten maldecaps; vaig optar per descansar i meditar.

Pel meu cap voltaven unes preguntes sense resposta: d'on venim?, on anem?, qui som?, ... El soroll del timbre les va fer cloure. Vaig aixecar-me i en obrir la porta, una veu d'home madur i alhora imprecís em consultà si hi vivia una tal Irene, que ell anava en nom del seu pare, després continuà explicant-se fins que el vaig aturar. Amb veu autoritària vaig dir-li:

—Aquí no viu cap Irene! i, al seu pare no el conec!—
Amb un cop de porta vaig donar per acabat el diàleg.

El meu marit arribà més tard, al voltant de les deu. Ja havia sopat i vam anar de seguida a dormir sense fer la xerrameca diària. L'endemà matí, en deixondir i en llevar-me vaig anar, tal com feia cada dia, directament a l'habitació del meu fill a donar-li el «bon dia».

—Déu meu, què ha passat aquí, Alex!. L'habitació buida, desocupada, desherta, porosa, nua, sense cap clau a la paret. En endinsar-me aterrida i esgarrifada, vaig veure... millor dit, no vaig veure res. On és l'Alex?, el llit?, la catifa?, l'armari?, els pòsters?... Vaig aturar-me esglaida i pel meu cap bullien aquestes tres hipòtesis: Primera, l'Alex em vol fer una facècia. Segona, estic somniant i, tercera, m'he tornat folla. La segona hipòtesi la vaig donar per fallida en fer un crit de no sé què fer. A corre-cuita el meu marit em preguntà: —Què passa, dona?

—L'Alex no hi és!

Entre la desesperació i la impotència va contestar-me:

—Ningú que tingui dos dits de front no s'ho pot creure, però és del tot cert. L'Alex ha desaparegut, ell i l'habitació.

Després de buscar-lo per tota la casa, trucar als veïns, a la policia, als familiars..., tot sense èxit, vam optar per tranquil·litzar-nos i recapacitar sobre el que havia succeït.

—Com podia haver desaparegut o marxat si ei disabte havia d'anar a clavar uns cartells del ball que havia de celebrar la seva classe? El diumenge volia anar al cinema amb els seus amics. Qui ha estat el boig que se l'ha emportat a ell i tots els mobles i posters de l'habitació? On pot haver anat? Si hagués fugit ens podríem preguntar: Per què? De què? Últimament no va haver-hi cap renyina. Preguntes sense resposta. La desesperació cada vegada era més gran i amb tendència a créixer.

Passaren els dies, cap indicati, cap truc sobre l'Alex. Entre la desanimació, aixafament, desmoralització i desesperació, la tristesa i la desesperança s'apoderaven de nosaltres.

Periodistes, fotògrafs, entrevistadors, reporters de TV, anaven arribant a casa. On és l'Alex? On és l'Alex?... El metge ens va receptar uns calmants per tranquil·litzar-nos.

Al cap de deu dies de desesperació i enyorança, vam trobar el llit de l'Alex i un llibre de classe a la seva habitació. De sobte ens va envair el pànic i una neura anormal, incoherent.

Qui hauria posat el llit i els llibres a l'habitació de l'Alex? Si hagués estat ell, per on va entrar? Té algun sentit el llit i el llibre amb la desaparició de l'Alex?...

Res, cap senyal del meu fill. Al cap d'un any exacte del dia que desaparegué, vaig obrir la porta de l'habitació i tots els posters estaven enganxats a la paret tal com ell els tenia. Preguntes sense resposta tornaren a ésser presents a les nostres vides. Aquests detalls els vàrem consultar a savis, científics, doctors, espiritistes,... Ningú no sabia explicar què passava.

Al cap de dos anys vàrem traslladar-nos a una altra vivenda, el primer dia d'estrenar la casa, a la nostra habitació va aparèixer l'escriptori de l'Alex amb la cadira damunt.

Deu anys més tard encara espero algun indicati, algun senyal, alguna notícia, algun rastre de l'Alex, el meu fill.

ESPEDRIS LLARG

Butlletí d'Informació Municipal
Número Especial

Edició: Ajuntament de Begur
Imprimeix: Impremta Palé, S.A.L.
Cavallers, 16 - Palafrugell
Dip. Legal: GI - 802-1987

JAUME CANET I VÁZQUEZ

16 anys

PROGRAMA D'ACTES DE BEGUR • ESTIU 88

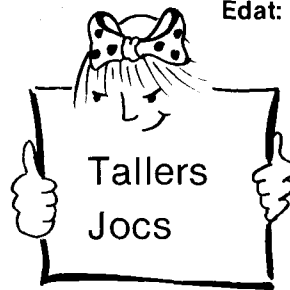
JULIOL	A CÀRREC DE/D'	HORA	LLOC	HO ORGANITZA
2 DISSABTE Fira d'antiguitats i brocants Sardanes	Brocanters Baix Empordà Cobla Baix Empordà	9-3 tarda 10 vespre	Plaça de la Vila Plaça de la Vila	AJUNTAMENT AJUNTAMENT
7 DIJOUS Cinema al carrer	«Juegos de guerra»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
9 DISSABTE: Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
12 DIMARTS: Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
14 DIJOUS: Cinema al carrer	«Super detective en Wollywood»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
15 DIVENDRES: Mercat artesanal	Col·lectiu del Vallès	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
16 DISSABTE: Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
19 DIMARTS: Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
20 DIMECRES: Teatre «El gegant del Pi»	Grup Marduix	10 vespre	Platja de Sa Riera	RIALLES
21 DIJOUS: Cinema al carrer	«Pequeño gran hombre»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
22 DIVENDRES: Concert d'estiu Mercat artesanal	HARMONIA CALDA Col·lectiu d'artesans	2/4 d'11 vespre 6-11 vespre	Casino Cultural Plaça de la Vila	J. BASSAL - AJUNTAMENT AJUNTAMENT
23 DISSABTE: Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
26 DIMARTS: Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
28 DIJOUS: Cinema al carrer	«Tiburón»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
29 DIVENDRES: Concert d'estiu Mercat artesanal	J. FURNADJIEV, C. COLL Grup Divulgatiu Català	2/4 d'11 vespre 6-11 vespre	Casino Cultural Plaça de la Vila	J. BASSAL - AJUNTAMENT AJUNTAMENT
30 DISSABTE Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
AGOST				
2 DIMARTS: Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
3 DIMECRES: Cinema al carrer	«Viaje al centro de la tierra»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
4 DIJOUS Concerts d'estiu	CLAVIER TRIO FRANÇAIS	2/4 d'11 vespre	Casino Cultural	J. BASSAL - AJUNTAMENT
5 DIVENDRES: Mercat artesanal	Col·lectiu d'artesans	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
6 DISSABTE: Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
9 DIMARTS Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
10 DIMECRES: Ballet	Ballet Clàssic de Catalunya	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	AJUNTAMENT
11 DIJOUS: Cinema al carrer	«Golfus de Roma»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
12 DIVENDRES: Concert d'estiu Mercat artesanal	UMA YSAMAT, ANTONI BESSES Col·lectiu del Vallès	2/4 d'11 vespre 6-11 vespre	Casino Cultural Plaça de la Vila	J. BASSAL - AJUNTAMENT AJUNTAMENT
13 DISSABTE: Sardanes Cantada d'havaneres	Cobla Baix Empordà L'ÀNCORA, PORT-BO, PEIX FREGIT	10 vespre 2/4 11 vespre	Plaça de la Vila Escoles velles	AJUNTAMENT CLUB DE FUTBOL
18 DIJOUS: Cinema al carrer	«Tras el corazón verde»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
19 DIVENDRES: Concert d'estiu	JORDI CAMELL	2/4 d'11 vespre	Casino Cultural	J. BASSAL - AJUNTAMENT
20 DISSABTE: Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
23 DIMARTS: Mercat artesanal	Col·lectiu La Mostra	6-11 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
24 DIMECRES: Teatre «El mag Xevi» «Xevi, la màgia en llibertat»	EL MAG XEVI	10 vespre	Escoles velles	RIALLES
25 DIJOUS: Cinema al carrer	Projecció incògnita	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES
26 DIVENDRES: Concert d'estiu Mercat artesanal	JOSEP BASSAL, NIKOLA BROKE Artesans d'Olot	2/4 d'11 vespre 6-11 vespre	Casino Cultural Escoles velles	J. BASSAL - AJUNTAMENT AJUNTAMENT
27 DIVENDRES Sardanes	Cobla Baix Empordà	10 vespre	Plaça de la Vila	AJUNTAMENT
SETEMBRE				
1 DIJOUS: Cinema al carrer	«Cocoon»	2/4 d'11 vespre	Escoles velles	ELISENDA CRUELLES

Cultura

CASAL D'ESTIU

Lloc: Escoles Dr. Arruga
juliol i agost, de 4 a 8 tarda

Edat: de 7 a 14 anys

Les obres dels vestidors del camp de futbol

L'estat actual de les obres de les graderies i dels vestidors del camp de futbol de Begur, és el següent:

GRADERIES:

Les graderies, com és palès ja estan col·locades, però queda pendent de portar a terme treballs d'acabament i solidificació. Aquests són: rejuntar peces i construcció de les escales posteriors per accedir a les graderies.

VESTIDORS:

Actualment la construcció dels vestidors està en el punt conegut com a coberta d'aigües, queden pendents de realitzar algunes obres d'infraestructura: instal·lació de la xarxa de sanejament, i un cop això estigui enllestit es podrà passar a fer les obres d'acabament: col·locació de paviments, divisions interiors, col·locació de mobiliari, etc.

Execució i financiació d'aquestes obres

Per portar a terme aquestes obres l'Ajuntament i la Junta Directiva del Club de Futbol Begur han arribat a un conveni que consisteix en: L'Ajuntament finançarà el total del cost de l'obra i serà el Club de Futbol qui es farà càrrec de l'adjudicació de l'obra a l'empresa que consideri més escaient en benefici de tots.

Recordo haver participat de petit, a Olot, en 2 o 3 Casals d'Estiu. En aquella època, els primers anys de la dècada dels 60, els seminaristes dedicaven les seves vacances d'estiu a fer un treball per a la parròquia. Consistia en organitzar activitats pels nens que també estaven de vacances. Era el Casal d'Estiu.

Recordo especialment el seminarista Arcadi Calzada, Vice President del Parlament de Catalunya en aquesta última legislatura, perquè era el responsable de l'equip de nens del qual jo en formava part. I el recordo en la primera activitat de les tardes: asseguts tot l'equip a l'ombra d'un arbre ens llegia cada dia un tros o un capítol d'un llibre que ens deixava intrigats i delerosos que arribés l'endemà per saber-ne la continuació.

També recordo un altre seminarista que en tenia a un centenar de nens bocabadats mentre ell feia saltar i fer cabrioles a una puça imaginària (ara ho veig) que feia passar d'una mà a l'altra, de l'espatlla al cap i li feia fer encara equilibris amb molta més dificultat, quin d'ells més difícil.

I recordo també alguna banyada a la riera —encara els rius eren nets i les piscines es desconeixien— i un gran joc de poble fet a base de proves, la superació de cadascuna d'elles t'anava acostant al gran tresor.

I també recordo que li deia a l'Arcadi: «Va, fes-nos fer una carrera...». M'agradava córrer i volia demostrar que era el més ràpid del meu equip. I, com no, també recordo aquell ull de vellut monumental que em va quedar per un cop que vaig rebre quan estava enfilat en el portal mentre esperava que obrissin per començar.

Després es van acabar els seminaristes, em vaig fer més gran i potser van desaparèixer els Casals d'Estiu.

Jo mateix, els primers anys de la dècada dels 70, vaig participar com a monitor durant un parell d'estius en un Casal organitzat per un grup de joves provinents de l'escoltisme, en un barri d'immigrants.

Amb l'arribada de la democràcia els ajuntaments van tornar a ressucitar, allà on havien desaparegut, els Casals d'Estiu. Les parròquies i altres entitats donaren nova embranzida a les activitats d'estiu per a infants que, amb alts i baixos probablement mai havien abandonat.

A Begur, també en tenim precedents. Em balla pel cap haver sentit a parlar d'un mossèn (Mossèn Eduard pot ser?) que n'havia organitzat amb el mateix esperit que ara ens proposem pel Casal d'aquest estiu: ajudar l'infant a organitzar-se, a aprendre i respectar les regles del joc, a descobrir la natura, a reconèixer l'esforç, el risc i el sacrifici, a divertir-se amb alegria i respecte als altres.

Són valors més difícils que mai d'inculcar i fer viure. La societat on vivim tendeix al consumisme i a les coses fàcils. Sovint costa moltíssim il·lusionar-se per un objectiu que demana esforç i lluita, quan tot és tan fàcil d'aconseguir amb diners.

L'experiència no obstant, ens demostra que els nens d'avui senten i estimen com ho han fet tots els altres nens de totes les èpoques: la vida en grup, el joc, l'esport, l'excursionisme, el cant, el treball, els il·lusiona i engresca a donar-se tal com són i a posar tot l'esforç possible per a la consecució de l'objectiu que se'ls proposa. És doncs amb aquesta filosofia que ara neix aquest Casal d'Estiu. L'objectiu primer és el de sempre: col·laborar amb les famílies perquè els infants gaudeixin de les seves vacances, tot fent activitats dirigides que els mantinguin compromesos i no corrin sense objectiu concret pels carrers.

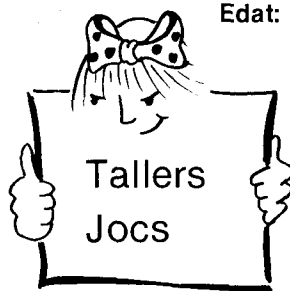
Regidor Delegat de Cultura

Cultura

CASAL D'ESTIU

Lloc: Escoles Dr. Arruga
juliol i agost, de 4 a 8 tarda

Edat: de 7 a 14 anys

Les obres dels vestidors del camp de futbol

L'estat actual de les obres de les graderies i dels vestidors del camp de futbol de Begur, és el següent:

GRADERIES:

Les graderies, com és palès ja estan col·locades, però queda pendent de portar a terme treballs d'acabament i solidificació. Aquests són: rejuntar peces i construcció de les escales posteriors per accedir a les graderies.

VESTIDORS:

Actualment la construcció dels vestidors està en el punt conegut com a coberta d'aigües, queden pendents de realitzar algunes obres d'infraestructura: instal·lació de la xarxa de sanejament, i un cop això estigui enllestit es podrà passar a fer les obres d'acabament: col·locació de paviments, divisions interiors, col·locació de mobiliari, etc.

Execució i financiació d'aquestes obres

Per portar a terme aquestes obres l'Ajuntament i la Junta Directiva del Club de Futbol Begur han arribat a un conveni que consisteix en: L'Ajuntament finançarà el total del cost de l'obra i serà el Club de Futbol qui es farà càrrec de l'adjudicació de l'obra a l'empresa que consideri més escaient en benefici de tots.

Recordo haver participat de petit, a Olot, en 2 o 3 Casals d'Estiu. En aquella època, els primers anys de la dècada dels 60, els seminaristes dedicaven les seves vacances d'estiu a fer un treball per a la parròquia. Consistia en organitzar activitats pels nens que també estaven de vacances. Era el Casal d'Estiu.

Recordo especialment el seminarista Arcadi Calzada, Vice President del Parlament de Catalunya en aquesta última legislatura, perquè era el responsable de l'equip de nens del qual jo en formava part. I el recordo en la primera activitat de les tardes: asseguts tot l'equip a l'ombra d'un arbre ens llegia cada dia un tros o un capítol d'un llibre que ens deixava intrigats i delerosos que arribés l'endemà per saber-ne la continuació.

També recordo un altre seminarista que en tenia a un centenar de nens bocabadats mentre ell feia saltar i fer cabrioles a una puça imaginària (ara ho veig) que feia passar d'una mà a l'altra, de l'espatlla al cap i li feia fer encara equilibris amb molta més dificultat, quin d'ells més difícil.

I recordo també alguna banyada a la riera —encara els rius eren nets i les piscines es desconeixien— i un gran joc de poble fet a base de proves, la superació de cadascuna d'elles t'anava acostant al gran tresor.

I també recordo que li deia a l'Arcadi: «Va, fes-nos fer una carrera...». M'agradava córrer i volia demostrar que era el més ràpid del meu equip. I, com no, també recordo aquell ull de vellut monumental que em va quedar per un cop que vaig rebre quan estava enfilat en el portal mentre esperava que obrissin per començar.

Després es van acabar els seminaristes, em vaig fer més gran i potser van desaparèixer els Casals d'Estiu.

Jo mateix, els primers anys de la dècada dels 70, vaig participar com a monitor durant un parell d'estius en un Casal organitzat per un grup de joves provinents de l'escoltisme, en un barri d'immigrants.

Amb l'arribada de la democràcia els ajuntaments van tornar a ressucitar, allà on havien desaparegut, els Casals d'Estiu. Les parròquies i altres entitats donaren nova embranzida a les activitats d'estiu per a infants que, amb alts i baixos probablement mai havien abandonat.

A Begur, també en tenim precedents. Em balla pel cap haver sentit a parlar d'un mossèn (Mossèn Eduard pot ser?) que n'havia organitzat amb el mateix esperit que ara ens proposem pel Casal d'aquest estiu: ajudar l'infant a organitzar-se, a aprendre i respectar les regles del joc, a descobrir la natura, a reconèixer l'esforç, el risc i el sacrifici, a divertir-se amb alegria i respecte als altres.

Són valors més difícils que mai d'inculcar i fer viure. La societat on vivim tendeix al consumisme i a les coses fàcils. Sovint costa moltíssim il·lusionar-se per un objectiu que demana esforç i lluita, quan tot és tan fàcil d'aconseguir amb diners.

L'experiència no obstant, ens demostra que els nens d'avui senten i estimen com ho han fet tots els altres nens de totes les èpoques: la vida en grup, el joc, l'esport, l'excursionisme, el cant, el treball, els il·lusiona i engresca a donar-se tal com són i a posar tot l'esforç possible per a la consecució de l'objectiu que se'ls proposa. És doncs amb aquesta filosofia que ara neix aquest Casal d'Estiu. L'objectiu primer és el de sempre: col·laborar amb les famílies perquè els infants gaudeixin de les seves vacances, tot fent activitats dirigides que els mantinguin compromesos i no corrin sense objectiu concret pels carrers.

Regidor Delegat de Cultura

Necessitats del sector turístic

Es comenta sovint que actualment el sector turístic té unes perspectives molt òptimes i un paper fonamental en el futur del nostre país. Però hem d'anar en compte de no adormir-nos en el llaurer i desenvolupar l'actual potencial amb una bona perspectiva de futur.

Pel que he pogut constatar en certàmens i jornades sobre el desenvolupament actual i futur del sector turístic de Catalunya, hi ha un punt o factor amb el qual, tant les institucions com els professionals particulars hi estan d'acord. Aquest factor és: QUALITAT.

Deixant de banda alguns moviments i demandes, i a excepció d'alguns establiments concrets que no s'han volgut quedar enrera i han fet un esforç per adaptar-se a les noves exigències, és palesa la manca d'una oferta de qualitat per a oferir als nostres visitants, que està constituïnt un turisme cada cop més exigent.

No voldria adreçar aquest comentari, cap a les necessitats del sector turístic tractat a nivell general, ni parlar en aquest sentit de conceptes com: renovació, professionalitat, promoció, informatització, imaginació per a millorar l'oferta i en general adaptació a un nou concepte de turisme; sinó que en voldria parlar limitant-me només al nostre municipi i als que l'envolten.

A nivell de comentari, anomeno l'existència d'una associació que es diu «Intermunicipal Costa Brava Centre», que s'agrupà amb l'objectiu de promocionar i donar a conèixer la nostra oferta turística. Aquesta Associació fa un gran esforç per participar en promocions puntuals arreu del país i a l'altra banda dels Pirineus. Sense entrar en detalls de les activitats que es poden portar a terme a nivell de grup, atès que és un camp molt ampli, cal esmentar que s'ha fet palesa una gran manca de participació a nivell particular i

professional en aquestes promocions puntuals.

On voldria puntualitzar és en les nostres pròpies perspectives i com es podria participar en aquesta tasca consistent en ampliar i millorar la nostra oferta turística, i aquí em cal dir que aquesta empenta que necessita el nostre municipi no pot ser feina només de les institucions, sinó que cal que els professionals de totes les activitats relacionades amb el turisme (hotelers, agències, càmpings, restaurants, promotors, comerciants, ... col·laborin en aquesta tasca, atès que hi tenen un grau més alt de responsabilitat que qualsevol institució i perquè són aquests sectors els més capacitats i capaços de **definir les mancances i necessitats i de promoure i exigir cap a on han d'anar les nostres millores.**

Però malauradament hem de dir que això ara per ara no és així, no només en el nostre municipi, sinó a nivell de tota Catalunya, on enlloc d'unificar esforços cadascú va pel seu costat i el resultat és que ens estem adormint.

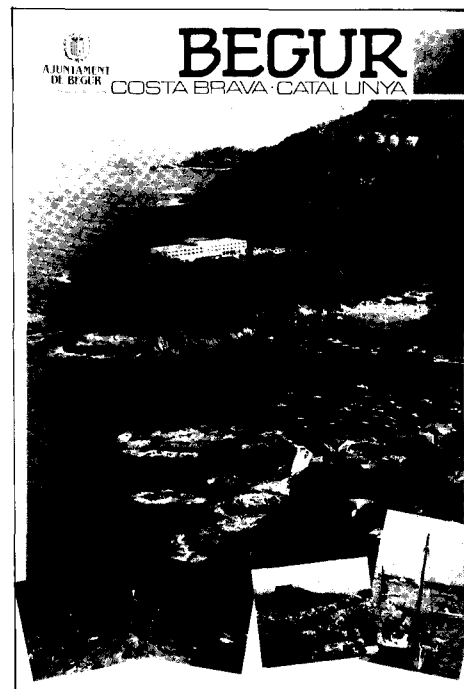
Què cal per posar en marxa aquesta innovació i posar al dia les millores que necessita el nostre municipi i entorn, tots les sabem, però ningú es belluga i tots volem actuar de forma individual.

En començar la temporada tots ens queixem que no hi ha gent, a mitjans d'estiu tothom està atrafegat i en finalitzar la temporada més o menys tothom l'ha salvada i ha fet el seu racó. Després, en ple hivern ningú recorda que cal participar, programar, exigir, prendre les mesures i realitzar les obres necessàries per millorar la nostra oferta de qualitat i aconseguir una temporada més ferma i duradera. I aquesta és la cançó que es repeteix cada any.

Hem de tenir sempre en compte

que el turisme és un sector molt dinàmic, un sector que cada any necessita renovació i imaginació per emprendre iniciatives. I, això ho hem de fer entre tots.

Conselleria Municipal de Turisme

Pòsters turístics editats per l'Ajuntament de Begur, juny 1988.

Acords de Ple

Nomenament del President del Consell Municipal de Turisme

A proposta de la Comissió de Govern el Ple de l'Ajuntament, acordà nomenar al Regidor de Turisme, Sr. GABRIEL OLVERA i HERRERA, President del Consell Municipal de Turisme.

Contractació pel termini de sis mesos de dues persones per a vigilància d'aparcaments

Vista la proposta consistent en contractar dues persones per a la vigilància d'aparcaments, pel període de 6 mesos i amb les retribucions equivalents a les dels Auxiliars de Policia, el Ple acordà contractar pel termini i amb les retribucions esmentades al Sr. JUAN COBOS MORILLAS i al Sr. ANTONIO ALONSO AYALA, per efectuar la vigilància de l'aparcament d'Aigua Blava i el de la Platja del Racó.

Concessió de l'explotació de la guingueta núm. 2 de la Platja del Racó al Club de Futbol Begur

A petició del Club de Futbol Begur, que en el moment de presentar la sol·licitud en qüestió tenia moltes possibilitats d'ascendir de categoria, i actualment ja s'ha confirmat aquest ascens, i a proposta del Regidor Delegat d'Esports, el Ple de l'Ajuntament acordà per unanimitat:

PRIMER: Suprimir la guingueta núm. 2, segons plànol annex, situada a la Platja del Racó del concurs per a l'atorgament de la llicència municipal per a prestació de serveis a les platges de Begur.

SEGON: Publicar aquest acord al Butlletí Oficial de la Província i al tauló d'anuncis de l'Ajuntament als efectes corresponents.

Per tant, aquesta guingueta ha estat concedida al Club de Futbol de Begur a fi i efecte de poder fer front a les despeses generades pels equips de futbol d'aquest club.

Ordenança de circulació en vies públiques d'aquest terme municipal

Atès que no existeix cap ordenança d'aquest tipus, l'equip de Govern proposà d'aprovar inicialment una ordenança que tracti d'aquest tema, i que reculli qüestions de civisme i de sentit comú, que regulin el comportament del vianant i dels conductors de vehicles de tot tipus, per tal d'evitar problemes de sorolls, excessos de velocitat, etc. i alhora proveir a la Policia Municipal d'una pauta de comportament. Vist això, el Ple aprovà inicialment l'Ordenança Municipal de Vies Públiques, que s'exposarà públicament durant 30 dies al tauló d'anuncis i al B.O.P. a efectes de poder ser consultada i presentar, si s'escau reclamacions. Quedarà definitivament aprovada aquesta Ordenança en el supòsit que durant el termini d'informació pública no es presentin reclamacions o suggerències.

Delimitació del terme municipal de Begur i el municipi de Pals

Atès que l'Ordre del Conseller de Política i Obres Públiques anul·la les últimes actes d'atermenament que es

portaren a terme en compliment de la Sentència del Tribunal Suprem, de la qual parlarem en el Butlletí Municipal núm. 2 i vist que el recurs de reposició interposat per aquest Ajuntament contra la delimitació imposada per aquesta Sentència fou estimat, el Ple de l'Ajuntament de Begur, acordà per unanimitat:

—Instar al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, perquè iniciï un nou procediment de delimitació dels termes municipals entre Begur i Pals, en compliment del que determina l'Ordre de 31-03-88, del Conseller de Política i Obres Públiques.

Adhesió al servei d'atenció primària del sector 4 de la subcomarca del Baix Empordà

Vista la proposta, el Ple de l'Ajuntament acordà per unanimitat: manifestar la voluntat d'adherir-se i formar part del Sector 4 de la Subcomarca del Baix Empordà, de la comarca del Baix Empordà, per així disposar d'una Unitat Bàsica d'Atenció Social Primària, compartida amb la resta de municipis d'aquest sector. Aquest Servei quedarà ubicat en un local del municipi de Palafrugell i la seva funció és; l'atenció de persones desamparades, indigents o amb problemes d'adaptació a l'entorn social.

Adquisició de terrenys de la Font de Baix

Vista l'oferta presentada pels Srs.: M.ª Dolors Isern i Moret; Pere Moner i Moliner; Carme Moner i Moliner i, Joan Moner i Moliner i la renúncia d'usdefruit de la Sra. Teresa Moliner i Gual, per a la venda dels terrenys de la seva propietat ubicats a la Zona Esportiva de la Font de Baix, i vista la proposta de l'Ajuntament d'adquirir-los per a destinar-los a equipaments municipals, l'Ajuntament de Begur en sessió plenària acordà:

—Adquirir mitjançant compra-venda els terrenys situats al paratge «Font de Baix», propietats dels senyors esmentats, d'una superfície de 2.157 m² i pel preu equivalent al seu valor cadastral. Aquest terrenys seran destinats a zona d'aparcaments municipals, i s'adquireixen amb càrrec a la partida 011.0000 del Pressupost Municipal Únic de 1988.

Aprovació d'un nou mercat setmanal a la Platja del Racó, durant la temporada d'estiu

El Ple de l'Ajuntament acordà:

Instal·lar un mercat setmanal, que se celebrarà els divendres de 8 del matí a les 3 de la tarda a la Platja del Racó, només durant la temporada estiuenca, on es procurarà que pugui tenir la màxima varietat de productes.

Sol·licitud davant la Direcció General de la Funció Pública de l'Acumulació de la Secretaria de Begur.

Atès que la plaça de Secretari de l'Ajuntament de Begur està vacant i a efectes que pugui ser atesa per un Funcionari amb Habilitació de Caràcter Nacional, el Ple de l'Ajuntament acordà per unanimitat:

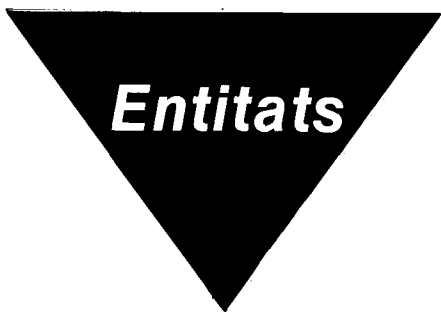
—Sol·licitar de la Direcció General de la Funció Pública l'acumulació de la Secretaria de Begur (de segona categoria), perquè l'ocupi el Sr. Jorge Batllori i Nouvilas, Funcionari amb Habilitació de Caràcter Nacional, que pertany a la subescala de Secretaria-Intervenció i que en aquests moments ocupa la Secretaria de Sant Julià de Ramis (3.ª categoria) en propietat.

Acords urbanístics

—Aprovació definitiva del Projecte d'Urbanització «Camí Vell de Sa Tuna».

—Aprovació definitiva de l'Estudi de Detall «Ava Sènia» a Punta Espinuda.

—Aprovació definitiva de l'Estudi de Detall «Puig d'Aiguafreda».

Futbol

El primer equip de futbol del «Club de Futbol Begur» ascendeix de categoria

Primer de tot i per a orientar als qui no siguin experts en el tema futbolístic, presentem aquest quadre resum de les categories futbolístiques:

MAJORS DE 18 ANYS

- CATEGORIA 1.ª DIVISIÓ
- » 2.ª - A
- » 2.ª - B
- » 3.ª DIVISIÓ
- » PREFERENT
- » 1.ª REGIONAL
- » 2.ª »
- » 3.ª »
- » AFICIONATS

MENORS DE 18 ANYS

- JUVENILS
- INFANTILS
- ALEVINS
- CAGANIUS
- ESCOLARS

El Club de Futbol Begur, ara per ara, té un equip en cadascuna de les següents categories: JUVENILS, INFANTILS, ALEVINS, ESCOLARS, i el PRIMER EQUIP, que fins ara jugava a 3.ª REGIONAL i que amb l'esforç dels jugadors, de la Directiva i de l'Afició, ha pujat a 2.ª REGIONAL.

Això és important, perquè per un poble com Begur, el fet de pertànyer a aquesta categoria, ha representat i representarà un gran esforç, tant econòmic com humà.

Tampoc hem d'oblidar que aquesta no és la primera vegada que podem celebrar un esdeveniment similar, ja que a l'any 1963 o 64, el 1.^r equip de futbol del Club de Futbol Begur, també va ascendir a 2.ª REGIONAL, quan la directiva estava formada per: el Dr. F. García, el Sr. F. Ribera, el Sr. J. Lofra, el Sr. M. Neras, el Sr. T. Vielles, el Sr. J. Ralló, el Sr. V. Farró, el Sr. Ll. Manera..., i alguns dels seus juga-

«Grup Rialles» de Begur

Des l'any 72 en què RIALLES inicià les seves activitats a Terrassa, RIALLES ha esdevingut un moviment en constant creixement. En aquests moments són més de 50 poblacions, Begur n'és una d'elles, on hi ha grups RIALLES en funcionament, i totes elles constitueixen el «Moviment RIALLES de Catalunya», delegació d'Omnium Cultural.

Les activitats de RIALLES, adreçades principalment a nois i noies de 6 a 12 anys, estan constituïdes per espectacles de tota mena: animació al carrer, màgia, música, dansa, circ, titelles, cinema i teatre. Això ens permet de fer una programació variada i alhora de qualitat-estètica i pedagògica, principal objectiu de RIALLES, ja que promou la participació i la creativitat de l'infant.

Malgrat tot, sovint es pensa que els espectacles infantils són simplement un mitjà per a omplir el temps de lleure dels nens i per tant són considerats propostes de segon ordre.

Si ens limitem a acompanyar els nostres fills als espectacles i festes sense participar-hi d'una manera activa, perdrem una possibilitat molt important de comunicar-nos amb ells i d'ajudar-los en la seva formació integral i tant necessària.

El Grup RIALLES de Begur, doncs, està obert a tothom, petits i grans, no només com a espectadors sinó com a creadors de nous espectacles, com a aportadors de noves iniciatives i com a activadors per a recuperar les tradicions i festes populars del nostre país.

Si us animeu, recordeu que aquest any tenim els següents espectacles:

DIA	ACTIVITAT	LLOC I HORA
23 de juny	FOC DE SANT JOAN «Arc en el cel»	Plaça Forgas, 10 nit
26 de juny	BALLAVEN I BALLEEN (Roseland Musical)	Escoles velles 7 tarda
20 de juliol	EL GEGANT DEL PI Titelles Marduix	Sa Riera, 10 nit
24 de juliol	LA MÀGIA EN LLIBERTAT El mag Xevi	Escoles velles, 10 nit
11 de setembre	EXCÈNTRIC (Berenar) L'Esquirot	Escoles velles
19 de setembre	BRAMS O LA KUMÈDIA DELS HERRORS Teatre El Llamp	Casino Cultural 10 nit
1 de novembre	ALDARULL (Castanyada)	Escoles velles

GRUP RIALLES DE BEGUR

dors eren: el Sr. Narcís Pujol (Siset), el Sr. Joan Selva, el Sr. Domènech, el Sr. J. Faig, el Sr. E. Tarrés, el Sr. Àlvaro Calvo...

Ara, després de 25 anys més o menys, s'ha aconseguit de nou pujar a 2.ª REGIONAL, la qual cosa significa que l'afició podrà gaudir d'una major quantitat de partits, i d'un fútbol més tècnic, de més qualitat i més seriós. Tot això s'ha aconseguit com hem dit, amb l'esforç de la directiva i l'equip actuals. La directiva actual està formada per: el Sr. M. Cambón, el Sr. F. Vissa, el Sr. J. Ruiz, el Sr. Bolívar, el Sr. P. Ramiro, el Sr. S. Arnau (A.C.S.). I, l'equip, està format entre d'altres per: E. Tarrés, A. Rodríguez, M. López, J. Segura, A. Campasols, P. Plaja, Pastor, P. Segura, «Níñarro», Cabrera, P. Gutiérrez, E. Canet, E. Ribera i J. Ribera, J. Peniza, M. Aldrich, J. Vidal, M. Abad, J. Arnau, A. Sánchez, F. Carmen, els massatgistes són: «Rosendo» i «Ramalillo» i l'entrenador titular és: P. Renart.

Repercussió econòmica d'aquest ascens

Econòmicament parlant, les despeses que originarà aquest equip seran superiors a les actuals, atès que els desplaçaments seran més nombrosos i més costosos, caldrà fitxar jugadors als quals caldrà remunerar, i al mateix caldrà fer amb l'actual plantilla.

Tot això caldrà afrontar-ho amb un augment de la quota de soci, del preu d'entrada al camp (que ve designat per la Federació)...

ENHORABONA!!

Francesc Vissa

La Biblioteca Pública Municipal

La petita història d'una entitat cultural com és la Biblioteca Pública de Begur va lligada a la persona de la Sra. Lluïsa Pi que hi ha desenvolupat la tasca de bibliotecària durant un període de vint-i-sis anys.

En reconeixement a ella i a altres persones que van fer possible el funcionament d'aquesta entitat volem fer un xic d'història del passat i del què pot ser el futur.

Quant al passat sabem que va nèixer com a projecte el mes de novembre de 1955 quan la Direcció General de Biblioteques va concedir la creació d'una biblioteca al poble de Begur i el 16 de desembre del mateix any el Centre Coordinador notifica l'existència d'un lot de llibres del qual es podrà disposar quan l'Ajuntament hagi aportat el mobiliari adequat. El batlle, el Sr. Agustí Moret en aquells moments, va comunicar als fusters del poble la possible presentació de pressupostos per a l'execució del mobiliari. La feina fou finalment encarregada al Sr. Ponç Feliu, qui per un valor total de 1.236 Ptes. i 39 cèntims va fer les estanteries i les cadires i s'adquirí una taula llarga per 645 Ptes. a Mobles Caselles.

La biblioteca fou inaugurada per indicació del Consistori el dia 6 de febrer de 1956, diada que coincidí amb l'aniversari de «La Liberación de la Villa por las Tropas nacionales», tot això amb gran festa.

El primer bibliotecari responsable fou el Sr. Florian Delgado, llavors Secretari de l'Ajuntament, que disposà d'una ajudant, la Srta. Emília Agudo Vázquez. Més tard, la bibliotecària encarregada fou la Srta.

M.ª Àngels Clarà que deixà el seu lloc el primer de desembre de 1962, moment en què ocupà la plaça la Srta. Lluïsa Pi, que n'ha estat la persona responsable fins al 31 de maig darrer.

Entre l'any 1963 i 70, el Sr. Mirambell, Director del Centre Coordinador de Biblioteques de Girona, va portar a terme diferents gestions per dotar la Biblioteca Pública de Begur d'un local o edifici propi ubicat fora de les dependències de l'Ajuntament. Però ni els seus contactes amb Madrid ni amb Begur doraren fruit i per això, fins ara ha continuat dins el mateix edifici de l'Ajuntament.

L'any que ve, s'iniciarà a les Escoles Velles les obres de remodelació de l'edifici per ubicar-hi, entre d'altres entitats la Biblioteca Municipal.

El projecte que en aquest moment s'està elaborant preveu una biblioteca extraordinàriament gran que permetrà poder oferir un molt bon servei als lectors i usuaris. El nou local de la biblioteca també possibilitarà l'inici de noves activitats fins ara abandonades i que són importantíssimes: fem referència a l'arxiu municipal (recuperació, classificació, conservació, consulta de documents d'interès històric municipal) i a possibles exposicions, entre d'altres.

A la Sra. Rosa Vilà, que ha passat a cobrir per oposició la plaça de Bibliotecària (auxiliar de bibliotecà) li correspondrà enllaçar el passat amb el futur des d'un present que ens sembla prometedor.

Regiduria de Cultura

Telèfons d'interès

Ambulatori Mèdic Municipal	62 20 25
Bombers Palafrugell	30 05 40
Creu Roja Palafrugell (ambulància)	30 19 09
ENHER (Palafrugell)	30 40 00 30 15 60
Escoles Dr. Arruga	62 21 14
Estació Depuradora d'Aiguës	62 26 55
Hospital de Palamós	31 52 50 31 44 45
Oficines Ajuntament	62 21 21 62 22 62 62 23 50
Oficina d'Informació i Turisme	62 34 79
Pavelló Municipal Polisportiu	62 32 02
Parada Oficial de Taxis	62 20 09
Polícia Municipal	62 21 21 62 22 62 62 24 00
Quarter Guàrdia Civil	62 21 84
S.A.U.R. (Palafrugell)	30 02 55
S.A.R.F.A. (Palafrugell) (Begur)	30 06 23 62 21 35
Zona Esportiva Municipal «Font de Baix»	62 31 08

Llar d'Infants

Què és la llar d'infants

Durant molts anys, des de la seva aparició a finals del S. XVIII, començaments del XIX, fins no fa gaires anys, les «GUARDERIES» han fet un paper més aviat de servei paral·lel a la jornada laboral dels pares deixant de banda el seu principal objectiu que és el desenvolupament de les principals adquisicions intel·lectuals, motrius i socials que determinen la personalitat de cada nen. No obstant això i degut a l'avanç de la medicina, de la psicologia i pedagogia, s'ha arribat a la conclusió que aquesta primera etapa de la vida de l'infant (0-6 anys) té una importància decisiva en la seva educació global.

Fet aquest breu resum, podem dir que una Llar d'Infants no és un magatzem de nens on juguen, salten i brinquen, sense cap altre objectiu que el de no prendre mal i deixar als pares unes hores lliures o de dedicació a la feina.

Les Llars d'Infants eduquen, estimulen i integren per primer cop el nen en la societat on viuen o viuran.

I a l'estiu, què?

És evident que a l'estiu l'objectiu principal de la Llar d'Infants és el d'oferir un servei social a totes aquelles famílies que treballen i desitgen que els seus fills participin en activitats diverses i siguin atesos degudament. Hem d'entendre doncs, que l'aspecte educatiu queda reduït per donar prioritat al joc i a tot allò que permeti al nen gaudir durant el període estival les estades a l'aire lliure, potenciant-les. Fomentant la socialització amb els altres nens i reforçant certs hàbits, com són: menjar correctament (els que es queden al menjador), vestir-se i despullar-se tots sols, controlar el propi cos, higiene personal, etc. ...

Les vacances s'han de gaudir i el nen té dret a viure-les intensament. La «Guarderia» d'estiu no és altra cosa que això: canalitzar i oferir totes aquelles activitats que aportin divertiment i aлегria a l'infant.

LLAR D'INFANTS MUNICIPAL

Els begurencs opinen

A l'últim butlletí «ES PEDRÍS LLARG» us comunicarem l'acabament de la Germandat de Begur, fou una nova una mica trista, atès que l'entitat en els seus bons temps fou una eina molt útil per als begurencs i òbviament estimada. No hi podem fer res!

Durant el temps transcorregut des de l'última edició del butlletí fins avui, he estat pensant en presentar un escrit per procurar treure o fer oblidar el caire tristoï que pogués haver deixat llavors, i és per això que ara escric; per explicar-vos algunes vivències que voldria que us fessin gràcia, malgrat la meua voluntat, potser no tindré prou traça per assolir-ho.

Mireu, per començar cal que ens mentalitzem que la gent de Begur es prenia molt seriosament la Germandat, puc assegurar-vos que ser-ne el President era un gran honor d'àmbit local. No calia ésser cap fora de sèrie ni intel·lectual ni culturalment parlant, n'hi havia prou essent una persona assenyada i honesta. Amb el que ara us explicaré, veureu què és això: en Joan Ponsatí Bassart (A.C.S.) va ésser un dels últims presi-

Tornem-hi amb la Germandat!

dents. Es posà malalt i va estar internat a l'Aliança. El metge li preguntà d'on era, com es deia, quina era la seva feina, i altres coses, i ell li digué: «Sóc entès en suro i també sóc President de la Germandat de Begur». Tot un títol.

Una vegada s'estava celebrant una reunió general al local del «CINE CENTRO», el tema a tractar devia ser important, el local era ple de gom a gom. Presidia en «Genís fuster», l'avi d'en Ponç Feliu Padrós. El president feia alhora la tasca del que modernament se'n diu moderador. Les discussions anaren en augment fins a la pèrdua del capteniment mutu, ell s'adonava que estava perdent autoritat, de cop imposà silenci, es posà dret i espetà als assistents: «Voleu dir-me per què jo m'haig d'incomodar? Tan bé que estaria a casa! Me n'hi entorno. Adéu-siau! I així se n'anà.

Als volts del 1932 o 33, en temps de la Segona República, corrien per aquestes terres molts polítics fent mítings. Llavors, feia pocs dies que havia vingut a Begur un destacat home «D'IDEES AVANÇADES», era l'ANDREU NIN, d'oratoría convincent. Quan va celebrar-se una d'aquelles sessions de la Mutualitat, en la qual es veia a venir que hi hauria «marro», jo, que era una mica tafanerot hi vaig anar, i casualment vaig estar al costat d'en Fermí Vilalonga (en SINI). Personatge «pintoresc» d'aquells que ja no en queden. La cosa es va anar engrescant i jo notava que ell estava cada vegada

més nerviós, perquè no coincidia amb el que allà s'anava coent. Ja portava mitja hora rondinant quan s'adreçà a mí i em digué: «Ah coll...! Si jo sabés parlar tan sols com en Nin, ja em sentirien!».

Ja acabo. Recordo que al carrer de Sant Antoni hi havia un a qui li deien en Cama, no sé exactament com es deia. Era un d'aquells homes que la Germandat necessitava com a President.

En contra de la seva voluntat van elegir-lo, i ell deia i insistia en afirmar que no es veia capaç de presidir una reunió general. Els seus amics el van convèncer dient-li que era molt senzill, li deien: «... mira, a l'hora que s'hagi anteriorment acordat, tu obres la sessió, després deixes que vagi transcorrent la sessió i quan ja vegis que els temes s'acaben demanes si algú vol fer alguna OBJECCIÓ i si si ningú diu res, dones per acabada la reunió.

La primera reunió de la seva presidència tot va anar com una seda fins que arribà el moment de declarar finalitzada la sessió. Llavors es posà dret i digué: si algun del senyors vol fer... vol fer... (no recordava la paraula OBJECCIÓ) vol fer... alguna cosa...» Immediatament, l'Artur Carreras «Es Pilot» cridà des de darrera: «Sí, jo en vull fer un de prim».

Perdoneu-me. Molt efectiva i ment.

J. C. Riera
juny 1988

Agraïment

Malgrat no haver nascut aquí em considero un bon begurenc i aprofito aquest espai que m'ofereix «ES PEDRÍS LLARG» per opinar, per dir-hi la meua.

Agraeixo al poble de Begur la seva col·laboració, assistència i companyia a la festa del meu 50è aniversari, ja que de no haver estat així no hauria anat tant bé, pel meu gust, com va anar. Ja que hi som, aprofito per donar-vos les gràcies per les vostres felicitacions i regals, i per demanar disculpes per les molèsties i sorolls que ocasionà l'autobús que ens va portar fins a la plaça de la Vila.

De nou, gràcies per la vostra acollida i disculpes si he molestat algú. Fins ben aviat, i segur que hi tornare;n.

Charly, juny 88

TURIST OFFICE • OFICINA DE TURISME

nou emplaçament

Avgda. Onze de Setembre, s/n. - Tel. 62 34 79

Horari: de 9 a 13 h. i de 17 a 20 h.

Diumenges tancat

ESPEDRIS LLARG

Butlletí d'Informació Municipal

Núm. 4 - Abril-Juny 1988

Edició: Ajuntament de Begur • Imprimeix: Impremta Palé, S.A.L.
Cavallers, 16 - Palafrugell • Dip. Legal GI-802-1987

Servei
Municipal
de
Català
•
Begur

NOTA:

Aquesta «Lliçó de fonètica», malgrat ser publicada en aquesta secció, no es tracta d'una publicació del Servei Municipal de Català, sinó que és l'opinió d'un begurenc que pel tema que tracta s'ha considerat adient de col·locar-la aquí.

Cal dir, això sí, que lingüísticament parlant té raó en refusar el so de la «Y grega» atès que és un so inexistent en el sistema fonètic català.

Lliçó de fonètica a un escriptor català

En el programa «IDENTITATS», el Sr. Anthoni Bonner que nasqué a Nova York (EEUU) i ara està afincat a Puigpunyent (Balears), parlà català amb uns modismes i un accent català senzillament perfecte, i va ésser per a mi una pura delícia sentir-li dir una i altra vegada, i sempre, el «jo l'astròleg» i el «ja i el vaja» dels populars meteoròlegs del país.

El senyor que en «Identitats» entreviuava a l'escarrasat traductor de Ramon Llull a l'anglès —dos volums ben espessos— és un excel·lent escriptor del país, que no pot escriure mai en català «yo, ya, vaya» o «Yoan, Yosep», al menys, no ho he llegit mai enlloc per la senzilla raó que la «Y grega fonètica», no existeix en català i, que jo sàpiga encara ningú l'ha inventada: i no es pot «autoritzar» —com alguns pretenen— una cosa que «encara no s'ha inventat».

El Sr. Bonner, que en certa ocasió va traduir a l'anglès un llibre de l'escriptor català —el d'Identitats—, arreglant-li, a més, una exagerada jugada de pòquer, es va complaure en tota ocasió —així ho vaig copsar— en pronunciar la «J» (catalana), sens fer mai ús de la «Y grega», certament de dicció més fàcil, més «distingida» —aparentment— més «finolis» i «exclusivament castellana».

Entre tant, l'escriptor d'aquí, —el català—, l'escoltava i el mirava fixament, i en una ocasió va dir «jo» i fins i tot «ja», com si hagués vist clar el tàcit missatge del novayorquí afincat a Mallorca.

Però no va ésser així. La miopia —fonètica— del català l'impedí «veure la lliçó».

Va ésser una llàstima. I continuà martellejant la nostra tant genuïna «J» catalana, fent-ne una molt «finolis» Y

(grega) castellana, amb la persistència que el vent, —i a voltes la gent— que ve de ponent, ens estaborneix l'oïda dels nadius del nord-est de Catalunya, de les Illes i de la Catalunya Nord.

Jo crec que la normalització del català hauria de començar per «L'Ego Nostrum» sens usurpar «l'Alter Ego» de la gent de ponent, o de més enllà.

Si no ho fem així, continuarem posant aigua amb un cistell, i ens quedarem —com sempre— amb la magra consolació de dir: «per la seva parla els coneixerem».

Bé, és molt possible que jo sigui una víctima d'una gran, i ja desenvolupada, mania. Un victimista de la imposició de la Y (grega) en l'ús desmesurat que se'n fa del «ya», del «yo» i del «vaya».

Aquesta meua mania nasqué ja fa vint anys, —per tant ja és major d'edat—, un dia en què, estan a Badalona, just abans d'entrar a l'autopista, em va parar un llum vermell i aparagué arran de finestra la cara d'un nen al llindar entre «caganer i marrec» que m'espetà amb la parla de ponent: ¿Vaya «ya, yo», me «yevás» a Barcelona?

Això fou molt abans que jo fos un avi. Així que la mania de no suportar el «ya» i el «yo» la tinc ben arrelada i ja n'estic cansat d'aquesta submissió a tot el que ens ve de ponent, de l'Oest de les comarques gironines.

Joan Marquès i Ferriol

Servei Municipal de Català
Gratuït i obert a tothom
Correcció de textos
Consultes lingüístiques
en català

Ajuntament de Begur

De dilluns a divendres, de 9 a 12 del matí.
Telèfon 62 21 21

Tornem a ser a l'estiu

El Servei Municipal de Català, recorda o comunica, que s'establí per a oferir a tothom i gratuïtament un servei de traducció o correcció de textos en llengua catalana, que és òbviament la llengua de la Comunitat Autònoma de Catalunya i un senyal d'identificació.

Oferim per tant a tots aquells establiments, comerços, negocis i particulars que en poden fer ús per a la traducció o correcció d'anuncis de promoció o propaganda, cartes de restaurants, cartells o rètols de tota mena, cartes i correspondència comercial, etc.

Aprofitem doncs la temporada estiuenca per donar a conèixer la nostra llengua.